

BOHATSTVÍ SPOKOJENÉHO ŽIVOTA

Aplikace pro život

Hovory s Bohem

Neale Donald Walsch

1999

2002

2006

www.andele-svetla.cz

www.vesmirni-lide.cz

**TYTO INFORMACE JSOU VHODNÉ
PRO VOLNÉ ŠÍŘENÍ SVĚTLA.
www.andele-svetla.cz**

**THESE INFORMATION ARE APPROPRIATE
FOR FREE SPREADING LIGHT
www.angels-light.org**

*Název originálu: **Abundance and right livelihood***

TÉMATA

duchovní život

bohatství — náboženské aspekty

peníze — náboženské aspekty

životní styl

pojednání

TEXT OBÁLKY ZE VNITŘ PŘEDNÍ STRANY

Aplikace pro život

Neale Donald Walsch

Co je **bohatství**? Je to spousta peněz a spousta věcí, které si za peníze můžeme koupit? Mnoho lidí si to myslí a mnoho lidí pracuje v zaměstnání, jež nenávidí. Neale Donald Walsch nám dává jednoduchý klíč k pochopení skutečné povahy bohatství a nabízí nám praktické rady, jak toto poznání uplatnit v každodenním životě.

Tato kniha je inspirujícím a občas humorným zkoumáním skutečného smyslu peněz a bohatství - a také tajemství nalezení "spokojeného života", což vede k vytvoření skutečného bohatství, po němž všichni toužíme.

Poselství **Hovorů s Bohem** inspiruje miliony lidí na celém světě. Ale jak tuto moudrost uplatnit v každodenním životě? Neale Donald Walsch používá svých životních zkušeností, aby ilustroval překvapivě jednoduché myšlenky, které nám mohou vytvořit základy pro štěstí.

TEXT OBÁLKY ZE VNITŘ ZADNÍ STRANY

Neale Donald Walsch žije se svou ženou Nancy v jižním Oregonu. Společně založili nevýdělečnou nadaci ReCreation, jejímž cílem je vracet lidem sobě samým. Walsch přednáší a pořádá semináře, které rozšiřují nezištné poselství obsažené v **Hovorech s Bohem**.

TEXT NA ZADNÍ STRANĚ OBÁLKY

V **Hovorech s Bohem** nám Bůh říká, že většina z nás nechápe, co je skutečné bohatství. Obvykle si pleteme bohatství s penězi. Nicméně když vezmeme v úvahu všechno, čeho máme dostatek, a když se rozhodneme nezištně to sdílet s ostatními, brzy zjistíme, že získáme právě to, co jsme dříve považovali za bohatství — tedy peníze.

Tuto skutečnost však mnozí z nás nechtějí připustit. Neboť když přemýšlíme o penězích, domníváme se, že je to energie, která je mimo realitu Boha. Ve vesmíru však neexistuje nic, co by nebylo součástí Boha. Jakmile si uvědomíme, že i peníze jsou součástí boha, náš postoj k penězům se změní. Začneme se na ně dívat jako na rozšíření slávy Boží, nikoli jako na kořen všeho zla. A to vede k překvapujícím výsledkům.

Věnování

**Pro doktora
Leo Bushe
a
Lethu Bushovou,**

*kteří tak nezištně dávají mnoha lidem
ze všeho, čím jsou a co mají.*

*Po celý život oba projevují
a **přijímají** své bohatství
a jsou inspirací a vzorem
všem, kdo je znají.*

(*)

ÚVOD

Největší ironií života je fakt, že všichni máme to, co chceme.

Všichni máme dostatek toho, čeho si přejeme mít dostatek.

*Možná nevěříte, že to platí o vás nebo o lidech, které znáte, nicméně tomu tak je; **zdá** se vám, že tomu tak není, jen proto, že tomu nevěříte.*

Hledisko hraje velmi důležitou roli v tom, jak vnímáme svůj život. To, co jeden člověk považuje za "nedostatek", nazývá druhý "bohatstvím". Takže naše zkušenosti závisejí na našich definicích. A naše definice či to, čemu říkáme naše volby, se opakuji. To, co považujeme za pravdivé, se stává pravdivým.

*Jak to vím? Protože jsem dobrý posluchač. Už dlouho se ptám, co je to blahobyť, bohatý život, peníze a také to, co někteří lidé nazývají "spokojeným životem". Před několika lety jsem začal dostávat odpovědi. Věřím, že tyto odpovědi přicházejí od Boha. Když jsem je začal přijímat, udělaly na mě takový dojem, že jsem se rozhodl, že je budu zapisovat. Tyto zápisky se staly trilogií **Hovory s Bohem**, které jsou dnes bestsellerem na celém světě.*

Tyto odpovědi vám přinesou užitek, i když nevěříte, že jejich zdrojem je Bůh. Musíte však připustit možnost, že většina lidí nechápe, co je bohatství. Správné pochopení může změnit váš život.

*Právě k tomuto pochopení dospěla skupina asi čtyřiceti lidí, s nimiž jsem se sešel nedaleko San Franciska jednoho odpoledne v lednu 1999, abychom hlouběji prozkoumali, co o tomto tématu říkají **Hovory s Bohem**. Řekl jsem přítomným, jak chápu to, co se v knize píše o*

bohatství, a odpovídal jsem na jejich otázky. Synergie toho odpoledne vyvolala vzrušující rozhovor, který jsem nahrál na videokazetu - jejíž upravená verze byla od té doby publikována. Tato kniha je transkripcí onoho rozhovoru a podle mého názoru je mnohem volnější a mnohem více stimulující než text psaný pro tisk. A protože formát knihy není omezen časovými a produkčními požadavky, byl jsem schopen zahrnout materiál, jenž na videokazetách není.

Trilogie **HSB** v podstatě říká, že většina z nás si plete bohatství s penězi. Nicméně když vezmeme v úvahu všechno, v čem jsme opravdu bohatí, a když se rozhodneme nezištně to sdílet s ostatními, brzy zjistíme, že získáme to, co jsme **považovali** za bohatství -tedy peníze.

Tuto skutečnost však mnozí z nás nejsou ochotni připustit. Neboť když přemýšlíme o penězích, domníváme se, že je to energie, která je mimo realitu Boha. Ve vesmíru však neexistuje nic, co by nebylo **součástí** Boha. Jakmile si uvědomíme, že i peníze jsou součástí Boha, náš postoj k penězům se změní. Začneme se na ně dívat jako na rozšíření slávy Boží, nikoli jako na kořen všeho zla. To vede k překvapujícím výsledkům.

Každý z nás **může** žít bohatým životem; a neobyčejně hluboké myšlenky **Hovorů s Bohem** nám ukazují jak.

V této knize prezentuji tyto myšlenky tak, jak jsem je přijal a pochopil. Sdílím je s vámi s pokorou a doufám, že i když vám jen jediná z nich otevře dveře ke štěstí, budete z toho mít prospěch.

Neale Donald Walsch
červenec 1999
Ashland, Oregon

BOHATSTVÍ SPOKOJENÉHO ŽIVOTA

Rád vás tu všechny vidím. Přeji vám všem dobrý den. Dobrý den, miláčku. To říkám své ženě. Dobrý den. Všem přítomným neříkám miláčku. Ale někdy mám velkou chuť to udělat.

Myslím, že by vás zajímalo, proč jsem svolal tuto schůzku. I mě to zajímá. Rád bych vám vyprávěl o tom, co se mi v životě přihodilo. Začnu tedy tím, co jsem prožil v posledních šesti až osmi letech. Pak si pohovoříme o některých specifických námětech, které, jak doufám, budeme moci společně prozkoumat.

Je pěkné, že jste se rozhodli být se mnou dnes v této místnosti. Je pěkné, že jste se rozhodli být se mnou na této planetě v této době. Dnešní doba je velice důležitá. Lidé to říkají už staletí, a vždycky to myslí vážně. Já si však nejsem jistý, zda to byla vždycky pravda.

Vstupujeme do historického období, ve kterém budou mít naše rozhodnutí neobyčejný vliv na životy, jež kolektivně vytváříme. Proto je velice důležité, abychom se scházeli ve skupinách, jako je tato, a vyměňovali si názory, abychom si ujasnili, čemu všichni věříme. A když zjistíme, že se naše názory liší, měli bychom najít způsob, jak je oslavit. Dokud se nenaučíme oslavovat rozdíly mezi námi, nebudeme schopni **změnit** život na této planetě. A vy jste tu proto, abyste něco změnili. Proto jste dnes přišli na tuto schůzku. Proto jste přišli na tuto planetu právě v tuto dobu. Ať už si to uvědomujete nebo ne, přišli jste sem s velmi rozsáhlým programem. A pro většinu lidí, pokud jste jako já, je tento program mnohem rozsáhlejší, než jste si zpočátku mysleli nebo představovali. Budu to opakovat: Pro většinu lidí, pokud jste jako já, je tento program mnohem rozsáhlejší, než jste si zpočátku mysleli nebo představovali.

Především vám musím říci, že váš život nemá nic společného s vámi. Toto poznání

může změnit vaši představu o tom, proč jste tady. Váš život nemá nic společného ani s vaším tělem. I to může změnit vaši představu o tom, proč jste tady. Váš život se týká programu, který si pro vás zvolila ta část vašeho já, kterou obvykle nazýváme duší.

A ze zkušenosti vím, že jen velmi málo lidí se v tomto životě zabývá programem své duše. Víím, že jsem to nedělal ani já. Většinu života jsem se zabýval programem svého ega, své mysli a svého těla - jinými slovy, programem té části svého já, kterou jsem považoval za reálnou. A velice málo jsem přemýšlel o programu své duše a o skutečném důvodu, proč jsem tady. A přece ti z nás, kteří si uvědomí, proč jsou tady, mají neobyčejný vliv na svět — vliv, jaký jste si nikdy neuměli představit. Najednou zjistíte, že jste na kraji propasti, jak kdysi řekl Apollinaire: "Pojďte až na kraj."

"Nemůžeme. Máme strach."

"Pojďte až na kraj."

"Nemůžeme. Spadneme."

"Pojďte až na kraj." A oni šli. A on je **strčil**. A oni letěli.

Je jen málo, velice málo lidí, kteří jsou připraveni létat, kteří jsou připraveni jít tam, kam se žádný člověk nikdy neodvážil - kteří jsou skutečně připraveni vzlétnout a vzít s sebou ostatní na fantastickou cestu, která změní svět. A dnes budete mít příležitost rozhodnout se, zda patříte k těm několika vyvoleným; vyvoleným sebou samými a nikým jiným. Tohle je proces samostatné volby. Jednoho dne se probudíte, podíváte se do zrcadla a řeknete: "Volím sám

sebe. Jsem to já." Je to hra na babu s jediným hráčem. "Tím jsem já."

Je to **jako** dětská hra. Jako hra, kterou hrajete radostně a bezstarostně jako děti - jenže tuto hru hrajete sami. A teď si budete muset přestat hrát na schovávanou a budete muset začít jinou hru. "Jsem to já." "Jste to vy." "Mockrát děkuji."

Takže dnes si musíte zvolit sami sebe; nebo nemusíte, jak si přejete. Jak si přejete **vy**. Ale když se rozhodnete hrát tuto hru, brzy zjistíte, že jste odhodili všechny své dřívější názory a představy o tom, co tu děláte, proč jste se narodili do svého těla právě v tuto dobu a v tomto místě. Změníte všechny své dosavadní názory a uvědomíte si, že váš život nemá nic společného s vámi ani s vaším tělem.

A největší ironií je, že v okamžiku, kdy se rozhodnete a prohlásíte, že váš život nemá nic společného s vámi ani s vaším tělem, **automaticky** získáte všechno, po čem jste vždycky toužili a za co jste bojovali. A bude vám to lhostejné. Protože to už nebudete potřebovat. Budete se z toho radovat, ale nebudete to potřebovat. A váš zápas skončí.

Ale začne pro stovky a tisíce a možná miliony těch, jejichž životy ovlivníte. A uvidíte je každý den - lidi, pro které tento zápas právě začal a kteří dělají první kroky na cestě domů. A tito lidé se budou rozhlížet kolem sebe a hledat někoho, kdo jim řekne: "Pojď, následuj mě." Někoho, kdo se **odváž**í říci: "Jsem cesta a život. Následuj mě."

Některým lidem to může připadat příliš nábožné. Ale tohle je třetí a poslední z dětských her, kterou bude hrát dítě v našem nitru, jímž je naše duše. Tato hra se jmenuje následuj vůdce.

Následuj vůdce. A vy jste vůdcem. A my vás budeme následovat. Půjdeme ve vašich šlépějích. Já budu činit rozhodnutí, která učiníte vy. Učiníme rozhodnutí, která činíte vy. Budeme říkat slova, která říkáte vy, ovlivníme svět tak, jako jej ovlivňujete vy. Budeme vás následovat.

Kdybyste si myslili, že vás pozoruje celý svět, že se všichni řídí vaším příkladem ve všem, co si myslíte, říkáte a děláte, změnilo by to pro vás něco? Pro některé z vás by to možná něco změnilo.

Nuže, celý svět vás následuje, ať už si to uvědomujete nebo ne. Tohle je velké tajemství: všichni lidé - určitě lidé, jež znáte - vás následují. Všichni vás pozorujeme. Vidíme, čím opravdu jste. A vidíme, co si myslíte, že jste. A řídíme se vašimi pokyny. Napodobujeme vás jako herci na jevišti, protože neexistuje nikdo jiný, koho bychom mohli napodobovat. Jsme vším, co existuje. Není tu nikdo jiný.

Můžeme hledat nějaký větší vzor někde v nebi - a možná ve své představivosti. Ale nakonec budeme napodobovat jeden druhého. Děti budou napodobovat své rodiče, a rodiče budou napodobovat zase své rodiče. Jeden národ bude napodobovat druhý národ. Budeme se řídit podle vzoru druhých, až nakonec někdo z nás řekne: "Ne takhle, ale takhle."

Takže vaše rozhodnutí v této kritické době na přelomu století, kdy vstupujeme do nového věku, je velice důležité. Není to malé rozhodnutí. Protože je nečiníte jen pro sebe. Rozhodnutí, které dnes činíte, činíte pro všechny ostatní. A důvod je velmi jasný. Protože tu **není** nikdo jiný. Kromě vás. Jste tu ve svých mnoha viditelných podobách. Takže rozhodnutí, které učiníte pro sebe, učiníte pro všechny z nás. Protože jsme všichni součástí jednoho celku.

Může vám to připadat trochu ezoterické. Nejdřív mluvíme nábožně a pak mluvíme ezotericky. Ale právě tyto myšlenky musejí pohánět motor naší kolektivní lidské zkušenosti, nebo naše kolektivní zkušenost přestane být kolektivní a nakonec se rozpadne, a spolu s ní se rozpadne

i naše planeta.

Dostali jsme se do kritického bodu, z nějž není návratu, jako letadlo letící přes oceán, které je příliš daleko od pobřeží, aby se mohlo vrátit, ale ne dost daleko, aby bezpečně doletělo na druhou stranu. Existuje malá rudá zóna, kdy nejsme ani tady, ani tam, kdy nejsme ani tam, ani tady.

Zdá se, že jsme právě v tomto bodě: z hlediska ekologie i z hlediska světové ekonomiky. V mnoha částech světa se všechno rozpadá: hroutí se naše společenské struktury, upadá naše duchovní porozumění a náš školský systém. V mnoha ohledech se zdá, že jsme v zemi nikoho, v oné rudé zóně. Nejsme tady a nejsme tam. Ale nemůžeme se vrátit. Překročili jsme Rubikon.

Těmito větami prozrazuji svůj věk. Ti, kterým ještě není pětatřicet, si říkají: „Překročit Rubikon? Co to ksakru znamená?“

Překročili jsme Rubikon a stojíme před otázkou: Co dělat a jak přimět ostatní, aby šli na druhou stranu? Odpověď na tuto otázku dají lidstvu lidé, jako jste vy.

A jestli si myslíte, že mluvím jen o lidech, jako jsem já, kteří se dnes radují ze svých patnácti minut na slunci, pak se mýlíte. Musím vás ujistit, že nemluvím o lidech na řečnickém stupínku. Já jsem tu jen náhodou. Právě tak byste tu mohli být vy. Jeden z vás se může postavit na mé místo a pokračovat v tomto výkladu. (Smích). To byl jen takový nápad. Nancy je připravena.

Tohle je skutečná zkouška. Skutečná otázka. Kdybyste měli příležitost, kdybyste byli vyvolení, kolik z vás by řeklo: "Hej, Neale, víš co? Jsem připraven! Klidně tě vystřídám a postavím se na stupínek." Neboť skutečným tajemstvím života je, že na stupínku už jste, ať si to uvědomujete nebo ne.

To se vám snažím vysvětlit. Všichni jste na stupínku. Jen se vám zdá, že nejste. Skutečnou ironií života je, že žádné **jiné** místo neexistuje. Takže se už nemůžete schovávat.

Rád bych vám řekl, jak jsem se dostal na toto místo. V roce 1992 jsem nevěděl jak dál. Můj partnerský vztah se hroutil. Moje kariéra se dostala do slepé uličky. Moje zdraví chátralo. Nic v mém životě nefungovalo. Můj partnerský vztah, o kterém jsem věděl, že bude trvat věčně, se mi rozpadal pod rukama.

Nebyl to můj první neúspěšný partnerský vztah. Ani druhý. Ani třetí, ani čtvrtý. (Smích). Uvědomil jsem si, že kdybych věděl něco, co nevím, všechno by se změnilo - ale nevěděl jsem, co to je. Ale ve svém partnerském vztahu jsem to tajemství nemohl najít.

A pokud jde o mou kariéru, měl jsem podobné problémy. Přečetl jsem všechny knihy: **Dělejte, co milujete, a peníze přijdou.** Myslím, že ne - ale přijít samozřejmě mohou. Ale nemohl jsem najít správný recept. Buď jsem dělal něco, co jsem miloval, a byl jsem na mizině, nebo jsem vydělával dost na přežití, ale moje duše umírala. Nevěděl jsem, jak to skloubit dohromady. Alespoň ne na dlouho. Když se mi to náhodou povedlo, trvalo to šest nebo osm měsíců a pak se všechno zhroutilo. Nevěděl jsem, jak to všechno udržet pohromadě.

A stejné to bylo s mým zdravím: každý rok jsem byl nemocný a někdy to bylo vážné. V šestatřiceti jsem měl žaludeční vředy. Trpěl jsem chronickými srdečními problémy a dalšími potížemi, o kterých vám ani nebudu říkat. Takže v padesáti letech jsem se cítil na osmdesát: artritida, fibromyalgie. Víte, o čem mluvím? Nemohl jsem udržet své tělo v chodu. A všechny

tyhle problémy se na mě sesypaly najednou.

Bůh ke mně byl obvykle hodnější. Dřív jsem míval jen jeden problém. Ale v té době jsem měl všechny problémy najednou. Pohyboval jsem se po velmi tenkém ledě. Nevěděl jsem, co dělat. Byl jsem velice, **velice** rozzlobený - a hrozilo mi, že upadnu do chronické deprese.

A jednou v noci jsem se probudil plný vzteku; chodil jsem po bytě jako zběsilý a hledal odpovědi. Otevřel jsem ledničku, kde vždycky v noci hledám odpovědi, ale nebylo tam nic slušného a tak jsem se posadil na pohovku. A tam jsem seděl.

Představte si, jak ve čtyři ráno sedím na pohovce a dusím se ve vlastní šťávě. A pak jsem začal hovořit k Bohu. Uvědomil jsem si, že nemohu celou noc lítat po bytě a rozbíjet nádobí. A tak jsem se zeptal Boha: "Bože, co musím udělat? Co mám udělat, aby všechno fungovalo? Ať mi někdo vysvětlí pravidla hry. Slibuji, že se jimi budu řídit. Bože, vysvětli mi pravidla. A až mi je vysvětlíš, neměň je, prosím tě." A pak jsem mu dával spousty dalších otázek.

Najednou jsem na konferenčním stolku před sebou uviděl žlutý poznámkový blok. Vedle něj leželo pero. A tak jsem je zvedl a začal psát, abych se zbavil zlosti. Připadalo mi to docela dobré. Nevím, co děláte vy, když jste rozzlobení, ale já píšu. A tak jsem psal. **Co musím udělat? Byl jsem opravdu rozzlobený. Aby můj život fungoval? A co jsem udělal, že si zasloužím tak těžký život?** Vykřičník, vykřičník, vykřičník.

Psal jsem asi dvacet minut, žádal jsem vesmír, aby mi odpověděl. Pak jsem se konečně uklidnil a cítil se trochu lépe. Cítil jsem se dobře. Tohle funguje, řekl jsem si. Musím to říci přátelům. Funguje to. Když jsem chtěl položit pero, nemohl jsem otevřít prsty. "To je zajímavé," řekl jsem si. "Ze všeho toho psaní jsem dostal křeč do ruky." Člověk si vždycky najde nějaké vysvětlení.

Z důvodů, které si dnes už nepamatuji, jsem začal znovu psát. Najednou jsem uslyšel tichý hlas nad svým pravým ramenem. Jako by mi někdo šeptal do ucha. Najednou jsem měl pocit hlubokého klidu. Byl jsem naprosto klidný a naplnila mě jakási nepopsatelná radost.

Vzpomínám si na okamžiky ve svém životě, kdy jsem měl takovou radost - například když jsem si bral Nancy - ne během celého obřadu, jen v okamžiku, kdy se mě kněz ptal, "berete si zde přítomnou..." A v tom okamžiku jsem se jí podíval do očí a řekl: "Ano." V takovém okamžiku je celé vaše tělo naplněno pocitem, jež nemůžete popsat, a vy si uvědomíte, že činíte nesmírně důležité rozhodnutí a že nemáte sebemenší pochybnosti - je to okamžik totální radosti.

Myslím, že každý z nás zažil takové okamžiky, tři nebo čtyři, možná pět za celý život, kdy máme pocit, že děláme něco "správně"... tohle je naprosto správné, naprosto radostné. To jsem cítil, když jsem poprvé slyšel ten tichý hlas. Prostě... radost. Klidnou, uklidňující radost.

A ten tichý hlas mi řekl: "Opravdu chceš odpovědi na všechny tyto otázky, nebo si chceš jen vylít zlost?" Na to jsem odpověděl: "Samozřejmě že si chci vylít zlost, ale jestli znáš odpovědi, zatraceně rád bych je slyšel." A pak začaly odpovědi přicházet - celá záplava. Dostal jsem odpověď na každou otázku, kterou jsem v životě položil. A přicházely tak rychle, že jsem je musel zapisovat, abych je nezapomněl. Nikdy jsem neměl v úmyslu napsat knihu. Prostě jsem si zapisoval odpovědi, protože jsem je nechtěl zapomenout.

A tak jsem psal co nejrychleji. A jak jsem při psaní četl, co jsem napsal, napadaly mě další otázky. Bylo to úžasné. A tak jsem začal psát další otázky a další odpovědi. A další a další. A než jsem se nadál, byl jsem zabrán do psaného rozhovoru s někým, kdo musel být Bohem,

jak jsem si později uvědomil.

A tak jsem se dostal až sem - a nakonec jsem ten rozhovor poslal vydavateli. Lidé se mě často ptají: "Proč jste to dělal, když jste nechtěl napsat knihu?" Možná si vzpomínáte na větu "tohle se jednou stane knihou". Tehdy mě napadlo, že Boha vyzkousím. Když jsem psal "tohle se jednou stane knihou", říkal jsem si: "Jo, ty a sto dalších lidí pošlete své půlnoční úvahy vydavateli a on se na ně vrhne a řekne: **Tohle okamžitě vydám**". A miliony lidí na celém světě si tu knihu koupí.

Jenže právě to se stalo. Kniha byla vydána. A koupily si ji miliony lidí. Byla přeložena do sedmadvaceti jazyků. Je opravdu úžasné, když vidíte, že něco, co jste napsali, vyjde v japonštině nebo řečtině nebo hebrejštině. V tu chvíli si uvědomíte, že jste ovlivnili celý svět.

Jen tak mimochodem

Proč tu dnes před vámi sedím? Řeknu vám, proč jsem tady. Dnes je mi jasné, že jsem byl povolán, abych se stal poslem. Je mi jasné, že jsem byl vždycky poslem a že nemohu být ničím jiným. Protože mám velice důležité poselství pro každého, s kým se setkám. A tohle je ono důležité poselství, které vám přináším: Všichni jste poslové a nemůžete být ničím jiným. Všichni musíte přinášet důležité poselství všem, s nimiž se setkáte. A tohle je ono důležité poselství, které přinášíte druhým: Každý člověk je poslem. Všichni jsou poslové, kteří přišli na svět s velmi důležitým poselstvím. A nikdo nemůže být ničím jiným. A tohle je ono důležité poselství, které přinášejí: Každý je poslem.

Byla temná a bouřlivá noc a skupina banditů seděla u táborového ohně. A jeden z banditů řekl: "Náčelníku, vyprávěj nám nějaký příběh." A náčelník řekl: "Byla temná a bouřlivá noc a skupina banditů seděla u táborového ohně, když jeden z nich řekl: 'Náčelníku, vyprávěj nám nějaký příběh.' A náčelník řekl: 'Byla temná a bouřlivá noc a skupina banditů seděla...'"

Jak vidíte, věčný příběh života se pohybuje v kruhu. Nádherné poselství, které vám přináším, je pořád stejné poselství. Poselstvím je, že jste tady, abyste předali poselství. A poselství, které přinášíte, je, že všichni přišli na svět, aby přinesli poselství; a toto poselství zní: "Ahoj, **probudte se**. Víte, čím opravdu jste? Ahoj. **Probudte se**. Rozumíte?"

Tohle je poselství, které přinášíme: Vy a já jsme součástí Boha. Není tu nikdo jiný. Jestli si myslíte, že jsme odloučení od druhých, přestaňte si to myslet. Nikdo není od nikoho odloučený. Mezi námi není žádný rozdíl. A jestli si myslíte, že mezi námi je rozdíl, přestaňte si to myslet. Protože mezi námi žádný rozdíl není. A přestaňte vytvářet umělé rozdíly tam, kde žádné nejsou. A když rozdíly nevidíte, pak jste vy a já totéž a není tu nikdo jiný. Všechno, co vám působí bolest a utrpení, zmizí. Prostě to zmizí.

Proto si přestaňte myslet, že vy jste tam a já tady. Mezi námi není žádná hranice, "vy" nikde nekončíte a "já" nikde nezačínám - toto jednoduché a elegantní poselství změni všechno. Kdy to konečně pochopíme? **Kdy toto poselství pochopíme?** Pochopíme je, až je předáme. Slyšíte? Poselství dostaneme, až je pošleme.

A tak jsme se tu sešli. Vešel jsem do této místnosti a řekl si: "Co tu k čertu dělám? Jestli si nebudu dávat pozor, bude to vypadat, jako bych vám chtěl říci něco, co nevíte. Na to si musím dávat dobrý pozor. A jestliže si nebudeme dávat pozor, budete si myslet, že uslyšíte něco, co nevíte a co jste ještě nikdy neslyšeli. Jestliže si nebudeme dávat pozor, zapomeneme, čím opravdu jsme, a začneme hrát hru, která se jmenuje "Já vím a vy nevíte". Jenže já tuhle hru hrát nechci. Ani dnes, ani v budoucnosti. Jsem si naprosto jistý, že víte všechno, co vám mohu říci. Takže díky, že jste sem přišli, a sbohem.

Od okamžiku, kdy jsem vstoupil do téhle místnosti, snažím se najít nějaký způsob, jak odtud

odejít. Tak dobře, než začneme hovořit o bohatství a správném živobytí... ale někdo se hlásí. A já to už patnáct minut ignoruji.

Když jste popisoval, jak jste slyšel ten tichý hlas, vaše levé rameno...

Ve skutečnosti to bylo moje pravé rameno, ale kdo se dívá?

A pak, když jste psal, kladl otázky, psal knihy a dostával odpovědi, měl jste nějaký pocit spojený s tím hlasem nebo s podnětem psát? Cítil jste ještě něco, něco jiného, nějaký pocit nebo něčí přítomnost... Můžete nám říci, co jste cítil?

Cítil jsem jakousi měkkost. Jako by se moje tělo změnilo v želé. Nevím, jak to popsat.

Bylo to uvolnění napětí či úzkosti, uvolnění "negativity" v mém nitru. Vzpomínám si, jak jsem si uvědomil - naprosto mimovolně - že uvolním své napětí. Prostě se to stalo. Náhle jsem... a pak, z té měkkosti vzniklo... Je těžké o tom mluvit.

Jako by vás naplnil božský klid?

Je to klid a pocit nepochopitelné radosti -radosti, která vám téměř vhání slzy do očí. Jakási hluboká, hluboká radost. A od prvního okamžiku jsem tam seděl a tekly mi slzy. Než jsem napsal prvních deset slov, inkoust se začal rozmazávat na papíru. Psal jsem fixem -a inkoust se mísil s mými slzami.

Už jsem si na to trochu zvykl. Takže vím, co se stane. Ale vím, jaké to je. Byl někdo z vás svědkem narození dítěte? A držel je v rukou těch prvních pět minut jeho života? Jestliže jste to prožili, pak mi rozumíte. Měl jsem pocit, jako bych držel své dítě prvních pár minut jeho života. Jako bych se mu díval do tváře. A necítil jsem nic než jednotu, dokonalé spojení a bezpodmínečnou lásku bez hranic. Jen pocit... Slovy to nelze vyjádřit, tak jsem se cítil - jako když držím své novorozené dítě. A v tom okamžiku jsem věděl, že své novorozené dítě držím. Věděl jsem, že jsem dal život svému novému já.

Tohle jsem ještě nikdy neřekl. Ten obraz mě napadl, když jsem chtěl odpovědět na vaši otázku. Své znovuzrození poznáte. Nikdo vám nemusí říkat, že jste se znovu narodili. Prostě to poznáte. A už nikdy se nebudete cítit stejně, váš vztah ke všemu se změní - váš vztah k sobě i druhým.

Všechny hranice mezi vámi a ostatními lidmi zmizí. Zmizí jakýkoli pocit odloučenosti. A vy se stanete velice nebezpečnými. Protože budete chtít každého objímat. Budete chtít říkat lidem: "Miluji vás." (Smích). A budete doufat, že vás nedají zavřít - zejména když obejmete druhého muže... Protože společnost říká, že muž nesmí objímat muže. Jste-li muž, dávejte si pozor...

Promiňte, ale pláči nad svou vlastní knihou. (Smích).

Od počátku času nechceme nic jiného než milovat a být milováni. A od počátku času vytváříme morální omezení, rodinné tradice, náboženská tabu, filozofické konstrukce a všelijaké předpisy, které nám říkají, koho, co, kdy, kde a jak můžeme milovat, a koho, co, kdy, kde a jak nesmíme milovat. Seznam toho, co milovat nesmíme, je naneštěstí delší.

Co vlastně děláme? **Co děláme?** Co je na tom špatného, když řeknu nějakému muži: "Moje krása vidí tvou krásu"? Nebo když řeknu cizímu člověku: "Vidím, kdo jsi." Co je na tom špatného?

Nevím, proč to děláme, ale musím vám říci tohle: Jestliže nezměníme své představy, nikdy nepoznáme, čím opravdu jsme. Takže je na čase začít znovu tvořit. Musíme začít přetvářet

sami sebe - podle nejkrásnější verze té nejkrásnější představy, jakou jsme o sobě kdy měli.

Ach Bože... zadržte mě. Postavili jste mě před skupinu lidí a já vidím nové členy armády.

Jak je mohu naverbovat? Jak je mohu přimět, aby si se mnou hráli? Měli jste někdy podobný pocit, když jste šli na hřiště? Když jsem byl malý chlapec, chodíval jsem přes kopec na hřiště. Osm bloků od našeho domu bylo velké hřiště. A když jsem přicházel blíž, vzrušeně jsem si říkal: "Jsem zvědav, kdo tam bude. Jsem zvědav, kdo tam bude." Viděl jsem děti, které si tam hrály. Některé jsem znal a jiné ne. Pamatuji se, jak jsem si říkal: "Jak je mohu přimět, aby si se mnou hrály?" Měli jste někdy podobné pocity, když jste přicházeli na hřiště?

A pak jsem přišel na hřiště a některé z dětí řeklo: "Ahoj, Neale, pojď si hrát." A jiné dítě řeklo: "Už je tu zas ten užvaněnej Walschík." A byl jsem odmítnut. Byl někdo z vás někdy na hřišti odmítnut? Nikdo, co? Nikdo z vás nebyl nikdy odmítnut? A tak se cítím, když přijdu do místnosti plné lidí. "Jsem zvědav, jestli si se mnou budou hrát. Nebylo by dobré, kdyby si hráli?"

Pojďme si tedy hrát. Pohovořme si o některých věcech, které jsem se dověděl během svých neobyčejných rozhovorů. Pojďme si promluvit o bohatství.

Bohatství je námět, který mě už dlouho velice zajímá. A zajímá také mnoho dalších lidí. Když jsem o tomto tématu začal uvažovat hlouběji a když jsem začal dostávat informace od vyšší autority, zjistil jsem, že vlastně nevím, co slovo bohatství znamená. Vždycky jsem si myslel, že bohatství má něco společného s tím, kolik věcí mám.

Nechci nic zjednodušovat. Nechci vám vysvětlovat něco, co už dávno víte. Ale těm, kteří už zapomněli, že to vědí, chci připomenout, co mi v našich rozhovorech připomněl Bůh: Skutečné bohatství vyplývá z toho, **čím jsem**, nikoli z toho, **co mám**. A když své bytí nezištně sdílím s druhými, získávám všechno, co jsem kdy chtěl, aniž se snažím.

Všechno, co jsem považoval za bohatství: broušené vázy, nádherný starý nábytek, krásné šaty atd. - to všechno mně spadlo do klína, aniž jsem o to usiloval. Chtěl jsem získat to, co jsem považoval za bohatství, ale byly to jen věci. A všechno, čeho jsem **měl** dostatek, jsem ignoroval.

V jednom semináři, který jsem před několika týdny organizoval v Coloradu, mi někdo řekl: "Přál bych si být bohatý." To byl jeho problém. Pak pokračoval: "Nevydělávám moc peněz. Mám stěží na přežití. Musel jsem opravdu škrdlit, abych sem mohl přijet." Pak na mě ukázal prstem před všemi přítomnými a řekl: "Celý život jsem chtěl být tak bohatý, jako jste vy." Na to jsem odpověděl: "Chcete-li se opravdu cítit bohatý, proč nezkusíte během příští polední přestávky rozdávat z toho, co máte?" Překvapeně se na mě podíval a řekl: "Já nic nemám."

Opravdu tomu věřil - vůbec si to nevymýšlel - opravdu věřil, že nic nemá. A tak jsem se na něho podíval a řekl mu: "Copak v sobě nemáte dost lásky, abyste ji mohl rozdávat?"

"Ach tak," řekl zaraženě a nebyl si tím jistý. Nicméně musel přiznat, že v sobě trochu lásky má. "Jo, jo, myslím, že trochu lásky bych někomu mohl dát."

"Máte v sobě trochu soucitu?" zeptal jsem se ho.

"Jo, myslím, že trochu soucitu mám. Lidé říkají, že jsem soucitný."

Přiznat to bylo těžké. Dalo mu práci vyslovit slova "soucit" a "já" v téže větě.

"A máte smysl pro humor?" zeptal jsem se.

"Jo... znám tolik vtipů, že bych je mohl vyprávět celý život."

"To je báječné," řekl jsem.

Pak jsme si udělali seznam věcí, kterých měl dostatek. **On** si však nemyslel, že to má něco společného s jeho pojetím bohatství.

"Tak dobře, shodněme se alespoň na tom, že se naše definice bohatství neshodují. A také připusťme, že **těchto věcí máte** dostatek."

Oba jsme souhlasili.

"To je úžasné," řekl jsem. "Tak já vám něco poradím. Během polední přestávky rozdávajte z toho, co jste přiznal, že máte. Dávajte velkoryse. Následujících devadesát minut, po dobu oběda, dávajte víc, než jste dával kdy předtím."

On s tím souhlasil.

O přestávce šel do jídelny, kde byla spousta lidí nejen z naší skupiny, ale také z dalších skupin, jež měly v táboře pronajaté chaty. Bylo tam asi 600 lidí, kteří ho neznali a nevěděli, co chce udělat. Bylo to pro něho velmi obtížné. Uvědomoval si, že lidé v jeho skupině vědí, že se teď bude chovat jako blázen, ale lidé z dalších skupin to nevěděli.

Když velkoryse rozdáváte, většina lidí vás považuje za blázny. Všichni si myslí, že vám přeskočilo. Lidé se tak obvykle nechovají. Což je ovšem problém.

A tak ten chlapík odešel do jídelny a rozdával z toho, čeho měl dostatek. Rozdával dobrou náladu a lásku a humor. Každému vyprávěl vtipy. Někteří lidé se smáli: "Ha, ha, ha, to je legrace." Jiní se smáli: "Ha, ha... kdo je ten chlápek?" Ale všichni se museli smát, dokonce i ti, kterým se jeho vtipy příliš nelíbily.

On chodil od jednoho k druhému a vyprávěl jim úžasné věci. Když přišel k jednomu člověku, který neměl zrovna nejlepší náladu, projevil svůj soucit tím, že mu přestal vyprávět hloupé vtipy. Sedl si k němu a řekl: "Já vás neznám, ale jsem tu se skupinou, která se účastní jiného semináře. Jste v pořádku?" Než se nadál, byl zabrán do rozhovoru s Bohem.

Když se po přestávce vrátil, cítil se úžasně. Řekl mi: "Ani vám nedovedu říci, jak se cítím." A já se ho zeptal: "Cítíte se teď bohatý?" "Ano," odpověděl. "Mám pocit, že jsem nesmírně bohatý. Uvědomuji si, že mám v sobě hodně lásky, kterou jsem si nikdy nedovolil projevit."

Ale nejlepší bylo to, že zatímco byl v jídelně, někdo ze skupiny vzal klobouk a každý do něj dal nějaké peníze, takže když se vrátil, byla v něm spousta peněz. Lidé mu prostě chtěli ukázat, že oplácejí stejnou mincí. Byl to neuvěřitelný okamžik pravdy. Poznali jste někdy takový okamžik, kdy je vám najednou všechno jasné?

Když se vrátil a dostal tu hromadu peněz, jen mlčky seděl... a po tvářích mu začaly téct slzy. V tu chvíli si uvědomil věčnou pravdu: Všechno, co dáváte druhým, dáváte sobě. A můžete to dát v jedné formě a vrátí se vám to v jiné. Ale v každém případě se to vrátí. Život tohoto chlapíka se změnil, protože si uvědomil, co je opravdové bohatství.

Dokonce i lidé, kteří žijí na ulici, mohou poznat, co je bohatství. Mohou dávat druhým to, co by sami chtěli. Neboť i když máte velice málo, vždycky najdete někoho, kdo má ještě méně.

To mi připomnělo jednoho chlapíka ze San Franciska. Jmenoval se Joe, žil na ulici a přestože měl velice málo, každý den si našel někoho, kdo měl ještě méně. Když se mu podařilo vyžebrot pár dolarů, dal polovinu někomu ještě chudšímu, než byl on sám. Tento

štědrý chlapík byl známý jako král ulice, protože byl zdrojem bohatství pro ostatní bezdomovce.

Bezdomovci mohou mít pocit bohatství, když jsou ochotni probudit tentýž pocit v druhých. Může se vám zdát, že se to snadno řekne, ale těžko dělá - koneckonců to říkám, zatímco sedím v tomhle luxusním domě. A nechci mluvit povrchně. Ale sám jsem žil na ulici. Prožil jsem na ulici téměř rok svého života. A vím, co mě z ulice vytáhlo.

Takže vám chci říci tohle: Především si ujasněte, co je bohatství. A jakmile se rozhodnete rozdávat to nejlepší z toho, čím jste, váš život se změní během devadesáti dnů. Možná během devadesáti minut. Dávejte si pozor. Neboť lidé najednou pochopí, kdo jste.

Dovolte mi vysvětlit vám rozdíl mezi právníkem A a právníkem B. Oba mají kancelář ve stejné ulici. Oba chodili do stejné školy a oba měli vynikající prospěch. Takže jsou stejně schopní. Přesto právník A je nesmírně bohatý, zatímco právníkovi B se nevede tak dobře. Proč to tak je? Proč je jeden člověk úspěšný a druhý neúspěšný, přestože oba dělají totéž?

Musím vás ujistit, že to není proto, že by se jeden narodil chudý a druhý bohatý. A nemá to nic společného s tím, co dělají.

Proto si nemyslete, že váš úspěch bude záviset na tom, co děláte. Tak tomu není. A jestliže to ještě nevíte, život vás to naučí. Protože budete dělat všechno možné. Vyzkoušíte tohle a tamto a nakonec si řeknete: "Udělal jsem spoustu práce, a kde je výsledek?"

A najednou se vám rozsvítí: "Už to chápu. Úspěch nemá nic společného s tím, co dělám. Žádnou činností nezískám to, co si přeji." A pak uvidíte někoho, kdo nedělá nic a má všechno. Bohatství mu padá do klína. To není spravedlivé.

"Jak to že má všechno, když nic nedělá?" A právě v tom je celé tajemství. Protože nic nedělá. A já se celý život štvu. Ale on **je** někým. Když vstoupí do místnosti, je něčím neobyčejným. Je láskou, soucitem, moudrostí, humorem, smyslností. Je radostí. A je Bohem. To je nejvyšší úroveň bytí.

Když přijdete k lékaři, právníkovi, instalatérovi, zubaři nebo obyčejnému úředníkovi na poště, podíváte se mu do očí a řeknete si: "Ten člověk mi rozumí. Ten člověk mě vidí.

Ten člověk je... jako já." Když odcházíte, říkáte si: "To je příjemný člověk. Nebyl úžasný?"

Vždycky se snažím chodit k těmto lidem. Rozumíte, co říkám? Máte stejný pocit? Když jdu do supermarketu, vždycky jdu k určité prodavačce. Protože mi to dělá dobře. A přitom se nic neděje. Prostě chci být v její přítomnosti.

Právě jsem napsal dopis poštmistrovi. Nevím, co na tom chlapíkovi je, ale má v sobě něco okouzlujícího. Zdá se, že každého přitahuje.

Jednou jsem se ho zeptal, zda si připadá bohatý. Já vím, že je bohatý. A nemá to nic společného s jeho platem. Rozumíte mi? Takže v tom je rozdíl. V tom spočívá rozdíl mezi právníkem A a právníkem B, mezi instalátérem A a instalátérem B. Mezi člověkem A a člověkem B. Takže si musíte vybrat, zda chcete být člověkem A nebo člověkem B. Jestliže se rozhodnete, že budete člověkem A a že budete štědře rozdávat ze všeho kouzelného, co v sobě máte, pak všechno kouzelné, co je kolem vás, k vám bude přitahováno a stane se vaší součástí. Rozumíte?

Takže když se snažíme najít správné živobytí, nesmíme hledat něco, co bychom mohli dělat, a musíme hledat něco, čím bychom mohli být. Musíme být ve spojení s tou částí našeho já,

která ví, čím opravdu jsme.

Proto hledejte ve svém nitru. Co jsem, když se cítím naplněn? Co jsem, když se cítím dobře? Možná jsem léčitel, možná jsem smyslný, možná jsem tvořivý. Možná existuje nějaká úroveň bytí, která vám ukáže podstatu toho, co je ve vás krásného. Jedině tak nacházíme to, co máme dělat. Naše činnost musí vycházet z našeho bytí, nikoli naše bytí z naší činnosti.

Tohle vám vysvětlím později, ale než se k tomu dostanu, rád bych vám vysvětlil některé věci, které nám brání žít bohatým životem. A teď budu mluvit o bohatství z hlediska dolarů a centů a materiálních věcí. Neboť i materiální věci lze nazývat bohatstvím.

Nechci, abyste si myslili, že materiální věci nejsou bohatstvím, a že jediným bohatstvím jsou věci, o kterých jsme právě mluvili. Peníze a materiální statky jsou také bohatstvím, a já je z této kategorie nechci vylučovat. A to jsem dříve v jistém smyslu dělal, neboť jsem je sice nazýval bohatstvím, ale neměl jsem tento druh bohatství rád. Pokusím se vám to vysvětlit.

Mnoho lidí si myslí, že peníze jako takové jsou špatné. Nevím, co si o tom myslíte vy. A někteří lidé si to myslí podvědomě. Když se jich zeptáte, zda považují peníze za něco špatného, odpoví vám: "Ne, peníze jsou dobré." To vám řekne mnoho lidí, ale přitom se chovají, jako by peníze byly špatné.

Dám vám příklad. Znal jsem jednu ženu, která by nikdy nepřiznala, že považuje peníze za něco špatného. Peníze jsou pro ni ve skutečnosti dobré. Když vám prokáže nějakou laskavost, když vás například doveze na letiště a vy jí pak nabídnete peníze na benzin, ona je odmítne: "Ne, to ne, to nemohu přijmout."

Už se vám někdy stalo, že vám někdo prokázal nějakou laskavost a když jste mu nabídli pár centů za jeho námahu, tak peníze odmítl? Proč si myslíte, že to udělal? Protože chtěl slyšet vaše poděkování. Nechtěl vaše peníze. Protože si myslil, že přijmout peníze za něco dobrého, co pro vás udělal, by jaksi snížilo hodnotu toho, co udělal.

Já si to však nemyslím. Chce-li mi někdo zaplatit za nějakou laskavost, kterou jsem mu prokázal, ať mi to řekne. Přijmu všechno, co mi nabídne. To se mi někdy těžko říká, neboť lidé chtějí věřit, že jsem duchovně založený chlapík a že bych takové věci neměl říkat. Já to však řeknu.

Reverend Ike říkal: "**Miluji** peníze, a peníze milují **mě**." A to je úžasné poselství: Miluji peníze, a peníze milují mě. Já nikdy neříkám, že v mém vesmíru je Bůh vším kromě peněz. Naopak říkám, že Bůh je vším **včetně peněz**. Věřím, že peníze jsou jednou z forem energie, kterou nazýváme Bohem.

Nevím, zda jste poslední dobou četli noviny, ale já jsem v jednom národním deníku nedávno četl, že v rudé Číně dnes říkají lidem, jak krásné a ctnostné je vydělávat hodně peněz a být bohatý. Umíte si to představit? V rudé Číně, která mimochodem patří k zemím, kde byla přeložena trilogie **Hovory s Bohem**.

Jak vidíte, svět se mění každý den. Takže když si dnes Číňané začínají uvědomovat nádheru peněz a bohatství, neměli bychom si to uvědomovat i my? Proto bychom se měli zbavit názoru, že peníze jsou špatné.

Hovoříme o špinavých penězích a užíváme všelijaké fráze, které prozrazují, co si v hloubi duše o penězích myslíme nebo co si myslí naše společnost. A mohu vám říci, že naše společnost nemá moc dobrý názor na peníze. Jedna z nejčastějších otázek, kterou dostávám od svých posluchačů i novinářů, zní: "Jak se cítíte, když jezdíte po celé zemi a vyděláváte spoustu peněz přednášením o duchovnosti?" Jako bych dělal něco špatného. Jako by to

mělo být varováním veřejnosti... naléhavým varováním. "Podívejte se na něho... podívejte se, kolik peněz na tom vydělává."

A občas dostanu dopis, ve kterém pisatel píše: "Když jste tak hluboce duchovně založený, proč nedáte své honoráře chudým? Proč nepublikujete své knihy na internetu, aby k nim lidé měli přístup zdarma?" A já to nedělám z toho důvodu, že kdybych to dělal, vydavatelé by zkrachovali a kniha by nikdy nemohla být publikována.

Uvědomte si, že knihy někdo vydávat musí. I publikování na internetu stojí peníze. Vím to, protože znám několik lidí, kteří to dělají a chtějí za to spoustu peněz. To jen potvrzuje, že peníze jsou olejem, který dnes udržuje v chodu mašinerii života na této planetě. A to je dobré. Rozumíte?

Proto nesouhlasím s názorem, který říká, že kdybych byl opravdu duchovně založený člověk, nebral bych za své knihy honoráře anebo bych je rozdával chudým. Jen pro informaci vám řeknu, že Nancy a já a naše nadace vydáváme každý rok spoustu peněz na různé užitečné programy. Ale to není důležité. Je to však pravda. www.andele-svetla.cz

Samozřejmě je také pravda, že rád vydávám spoustu peněz, neboť mi to umožňuje dělat spoustu věcí, a já velice dobře vím, co chci dokázat. Velice dobře vím, co chci na světě změnit. A jak už jsem řekl, to všechno vyžaduje peníze.

Myslím, že musíme zapomenout na všechno, co jsme se o penězích naučili. Opravdu si myslím, že se na peníze musíme dívat úplně novým pohledem. Dokonce i lidé, kteří měli štěstí a vydělali trochu peněz, mají občas potíže vyrovnat se s tím. Neboť celý život slyšíme, že peníze jsou špatné, a proto si myslíme, že špatní jsou i lidé, kteří je mají, ačkoli to není pravda. Věříme, že peníze jsou kořenem všeho zla. Myslíme si, že na penězích je něco špinavého - něco nečistého. Proto věříme, že je bohatí lidé získali nepoctivým způsobem. To je ovšem jen mýtus, který říká, že mít peníze není dobré, ačkoli je každý chce. Takže každý chce něco, co není dobré mít.

Trochu to připomíná náš vztah k sexualitě. Neznám moc lidí, kteří by nechtěli prožít co nejvíce sexuálních zážitků. Nicméně naše společnost to většinou odsuzuje. A když řeknete, že chcete "spoustu sexuálních zážitků", lidé vás považují za blázna. A s penězi je to podobné - jenže ještě horší.

Když se někoho zeptáte na jeho sexuální život, je ochoten o tom mluvit. Ale zeptejte se ho, kolik peněz má v bance. A pozorujte jeho výraz. "Cože, kolik peněz mám v bance? Promiňte, ale to je moje osobní záležitost." S kým jste včera spali, to není osobní záležitost, ale tohle je **skutečně** osobní. Mluvíte přece o penězích. Lidé mají mnohem emocionálnější vztah k penězům než ke své vlastní sexualitě. Zajímavé, že? Má to hodně společného s tím, co o penězích celý život slyšíme.

Jak se tedy spřátelit s penězi? Především musíte zapomenout na všechno, co jste o nich kdy slyšeli. A pak si musíte uvědomit, že ve vesmíru neexistuje nic, co by nebylo Bohem. A Bůh a jeho energie je ve všem včetně peněz. Není pravda, že Bůh je všude, jen ne ve vaší peněženke. Bůh **je** všude.

Musíme chápat, že peníze jsou formou životní energie, velice mocnou formou energie, nikoli samy o sobě, ale proto, že jsme jim moc dali. Jako společnost na této planetě jsme si řekli: "Tomuto prostředku výměny dáme nesmírnou moc." A tím jsme jim dali své požehnání. Řekli jsme, že si něčeho ceníme víc než něčeho jiného. Například zlata si ceníme víc než hlíny. Sice jsme dali penězům své požehnání, ale zároveň je odsuzujeme. To je zajímavý rozpor. Podobný jako v případě sexuality. Žehnáme milostnému aktu, jenž se projevuje v sexuálním styku, ale zároveň tento styk odsuzujeme. Je to neuvěřitelné. Náš postoj vyplývá z ještě

většího kulturního mýtu. A tento mýtus, který nám dala různá náboženství, říká: "Nesmíte si příliš užívat." A jelikož sexualita a peníze jsou zdrojem potěšení, učinili jsme s nich něco špatného - strašně, strašně špatného -, a tím ochuzujeme svůj život.

Jak se spřátelit s penězi? Představte si, že vám peníze daroval vesmír, abyste mohli dělat dobré věci pro sebe i pro druhé. Je tu však jedna překážka, kterou musíme překonat. "Ach Bože, mám spoustu peněz a mohu si dobře žít. Mohl bych si koupit velice drahé šaty. Nebo italské boty za 550 dolarů." Ale odvážím se někomu říci, že mám boty za 550 dolarů? Já ano. Víte, jak dlouho mi trvalo, než jsem se začal cítit dobře ve svých drahých italských botách? Ale nejde tu o boty; jde o to, co v mém životě symbolizují. A nesymbolizují to, že jsem dost bohatý, abych si je mohl dovolit. Symbolizují fakt, že jsem se zbavil nesmyslných zábran a klidně v nich chodím. Chápete, jaký to je úspěch?

Rád bych vám řekl, jak jsem tohoto úspěchu dosáhl. Nejde tu jen o boty, jde především o duši. Každý může mít takové boty... když si uvědomí tohle: V životě neexistuje nic, co by nebylo součástí Boha. Neexistuje žádný aspekt životní energie, který by nebyl posvátný. Nic není špatné, dokud to za špatné nepovažujeme. Proto přestaňme dělat z peněz něco špatného. Přestaňme dělat něco špatného ze sexuality a především přestaňme dělat jeden z druhého špatné lidi.

Proč ve všem hledáme jen zlo a negativitu? Proč to děláme? To je velice důležitá otázka. To je nejdůležitější otázka. Jako lidstvo stojíme dnes na křižovatce - stojíme před otázkou, která nemá nic společného s penězi, nýbrž se samotným životem.

Považujeme život a všechny jeho součásti za zásadně zlé, nebo zásadně dobré? To je ta nejdůležitější otázka. Považujeme-li život za dobrý, pak vyřešíme své problémy s penězi a spřátelíme se s nimi. A pak si za své peníze budeme užívat, protože si to zasloužíme. Já si tyhle boty zasloužím. A vy také. A pak budeme dělat dobré věci pro druhé. Podělíme se s nimi o své bohatství, které nám bylo dáno Bohem. A nikdo nebude žít v nedostatku. Na světě je dostatek pro všechny. Až si to uvědomíme, spřátelíme se s penězi, se sebou samými, se všemi lidmi i s Bohem.

Proto si musíme zvyknout na peníze, stejně jako si musíme zvyknout na své tělo a jeden na druhého. Musíme se cítit dobře, abychom mohli říci: "Dejte mi všechno, co je život, a já vám dám všechno, co je život." A nesmíme se stydět za nic v životě. Neboť Bůh nezná žádný stud.

Takže tady máte příležitost zbavit se představy, že peníze jsou špatné. Dokud si myslíte, že peníze jsou špatné, budete žít v tichém zoufalství. Protože si myslíte, že peníze jsou špatné, a nechcete přijmout nic špatného za dobré skutky, nakonec děláte práci, kterou nenávidíte, a ospravedlňujete to alespoň výdělkem. Proto trávíte osm hodin denně v práci, kterou nenávidíte, a teprve pak děláte zadarmo něco, co milujete. Pomáháte v nemocnici nebo jste vedoucím skautů. To, co milujete, děláte zadarmo a to, co nenávidíte, děláte za peníze. Neboť proč byste to dělali zadarmo?

Ale všechno se změní, jakmile se rozhodnete být jedním z odvážných, kteří chtějí žít a nejen přežít. Všechno se změní, jakmile změníte své představy o životě. A tato změna je tak obrovská, že se změní všechno včetně vašeho vztahu k penězům. Věřte, že to je možné. Jsem tu proto, abych vám řekl, že k takové změně už dochází. Ale teď tu máme jednu otázku...

Takže, mám konflikt s penězi... také je mám rád a vždycky jsem měl pocit, že pro peníze budu muset dělat věci, které dělat nechci. Dnes vidím, že to není problém. Ale stále tu zbývá konflikt, neboť když mám spoustu peněz, mám pocit, že se účastním programu nebo systému, který většině lidí nedává žádnou šanci. Byl

bych mnohem šťastnější, kdyby všichni lidé na světě měli co jíst, kdyby všichni lidé měli zajištěnou zdravotní péči a kdyby všichni lidé měli kde bydlet. Pak by se peníze staly prostředkem zábavy...

Rozumím každému vašemu slovu. Ale dejte si pozor, aby vás vaše oprávněné rozhořčení nepřipravilo o nástroj, jehož byste mohli použít ve svém úsilí zlepšit svět.

Celý život se snažím vytvořit přesně takový svět, jaký tu popisujete. Ale mohu vám říci, že dnes to dělám mnohem účinněji než v době, kdy jsem odmítal moc, která mi v tom mohla pomoci.

Jedním z velkých nebezpečí je oprávněné rozhořčení. A někdy si opravdu myslíme, že máme právo "být oprávněně rozhořčení". Opravdu věříme, že víme, co je správné a co je špatné. V rámci našeho relativního myšlenkového systému je dokonce možné, že někdy máme pravdu. Nicméně to je velice nebezpečné, neboť oprávněné rozhořčení nám může znemožnit účinnou akci mnohem rychleji než jakýkoli jiný postoj. Také nám brání chápat problémy druhých.

Když jsem přesvědčen, že mám v něčem pravdu, nemohu pochopit, jak můžete mít jiný názor nebo jak může určitá situace pokračovat. Ztrácím soucit s lidmi, kteří způsobili to, co vyvolalo mé rozhořčení. Když ztratím svůj soucit, ztratím schopnost cokoli zlepšit. Neboť nikdo nemá rád, když mu druzí dokazují, že se mýlí.

Obzvlášť nebezpečné je rozhořčovat se nad vším zlem, které se na světě děje. Naše rozhořčení nad tím, co se na světě děje, je přiznáním, že nechápeme, že jsme to sami zavinili.

Dám vám příklad: Jak by pomohlo velkému lékaři, kdyby se rozhořčoval nad všemi nemocemi na světě? Jak by pomohlo velkému právníkovi, kdyby se rozhořčoval nad všemi konflikty na světě? Tím chci říci, že právník se může snažit konflikt usmířit, ale jakmile jej začne odsuzovat, popírá to, co on sám ve své realitě vytváří, aby mohl prožívat to, čím opravdu je.

Pochopte, že my lidé vytváříme takové situace (ted' mluvím metafyzicky), jež nám umožňují vyjadřovat tu část našeho já, která ukazuje, čím opravdu jsme. Jestliže jsem například léčitelem, snažím se vytvořit takovou situaci, která mi dovolí vyjádřit sám sebe jako "toho, kdo léčí". Proto se na jisté úrovni budu snažit **vytvořit** ve své vnější realitě nemoc. Jinými slovy, budu se snažit vytvořit to, čím nejsem, abych mohl vyjádřit to, čím jsem.

To nejhorší, co by se mohlo stát kněžím, by bylo, kdyby se zítra všichni lidé polepšili. Kněží by okamžitě přišli o práci. Proto budou všichni kněží až do konce svého života vytvářet to, co je nutné duchovně léčit, aby mohli prožívat to, čím opravdu jsou. Proto skuteční mistři nikoho a nic neodsuzují. Snaží se měnit vnější okolnosti svého světa, aniž svět odsuzují. Neboť odsuzovat svět znamená odsuzovat proces, který nám umožňuje vyjadřovat tu část našeho já, která ukazuje krásu toho, čím opravdu jsme. V tom spočívá hluboké metafyzické tajemství, kterému mistři dokonale rozumějí.

Znovu opakuji, proto mistři **nikdy** nic neodsuzují; jen se snaží vyjádřit tu část svého já, která umožňuje vnějším okolnostem, aby se změnily. Z praktického hlediska je jasné, že oprávněné rozhořčení a odsuzování není nikomu užitečné.

Jedním z nejvýznamnějších lidí naší doby je podle mého názoru Jimmy Carter. Tento muž vstoupil do velice explozivní politické situace bez rozhořčení. A v důsledku toho změnil mnoho věcí k lepšímu, což by se nepovedlo nikomu, kdo by do takové situace vstoupil s

rozhořčením.

A můj hněv a rozhořčení nad tím, co se na světě děje, je pro mě velkou překážkou...

O tom není pochyb. Každý okamžik rozhořčení a každý okamžik odsuzování vám brání vyjádřit vaše nejkrásnější myšlenky. Protože vás stejně nikdo neslyší. Když odsuzujete, nikdo vás neslyší. Nejenže se vzdáváte své **moci**, která by vám pomohla vytvořit něco pozitivního, ale zároveň odpuzujete lidi, kteří by vám takovou moc mohli **propůjčit**. Neboť nikdo nechápe vaše oprávněné rozhořčení, **dokonce ani ti, kterým se snažíte pomoci**.

Před chvílí jsem tu slyšel něco zajímavého. Někdo z vás říkal, že když v minulosti přemýšlel o těchto otázkách, občas se přistihl, jak dělá něco, co dělat nechtěl, nebo si myslil, že musí dělat věci, které dělat nechce, aby se "neprodával". Nikdo však nedělá nic, co dělat nechce. Tohle si musíme ujasnit. Nikdo nedělá nic, co dělat nechce. Nikdy. Děláme jen to, co dělat chceme, protože očekáváme určité výsledky. Teprve později říkáme, že jsme nemohli dělat nic jiného, a snažíme se přesvědčit sami sebe, že jsme učinili špatné rozhodnutí.

Nikdo nedělá nic, co dělat nechce. Nikdo. Pamatuje si někdo z vás na něco, co dělal, aniž to chtěl dělat? Může mi někdo... Kdo se teď přihlásí? Je tu někdo... Jestliže si někdo z vás myslí, že někdy dělal něco, co dělat nechtěl, ať zvedne ruku. Tak dobře, poslechněme si to...

Nemyslím, že bychom něco nechtěli dělat. Ale často slyším, jak někdo říká: "Nemám jinou možnost." Domnívám se, že si lidé myslí, že nemají na vybranou, protože i já jsem si to dlouho myslil. A také jsem říkal: "Nemám jinou možnost." Protože jsem v té době žádnou jinou možnost neviděl. Když jsem si přečetl vaši knihu a pochopil, že neděláme nic bez vlastního rozhodnutí, začal jsem se vědomě rozhodovat, co budu dělat. Dnes si dokonce někdy říkám nahlas: "Tohle chci udělat." Nejdřív se rozhodnu a pak to udělám. Takže když slyším, jak si někdo stěžuje, že neměl na vybranou, vždycky mám chuť říci mu: "Uvědom si, že ses rozhodl sám." Ale myslím, že to je v naší společnosti nepříjemné. Je to jako mít peníze. Jako bych nemohl činit svá vlastní rozhodnutí. Jako by to bylo příliš dobré. Nevím, jestli si to zasloužím... chci říci, že je víc lidí, kteří si stěžují, že nemají jinou možnost, než těch, kteří činí vědomá rozhodnutí. Trvalo mi strašně dlouho, než jsem to pochopil.

V životě máte vždycky nějakou možnost. Ve skutečnosti jste si podmínky svého života sami vytvořili. Vytvořili jste si dokonce i situaci, která vám nedává "žádnou možnost", jak říkáte, a to jen proto, abyste si uvědomili možnosti, jež máte. Sami jste si vytvořili tuto zdánlivou překážku, abyste si uvědomili, že žádná překážka neexistuje. A někteří z vás si to uvědomí. Ale většina lidí si bude až do konce života myslit, že nemají na vybranou.

Tvrzení, že jsme neměli jinou možnost, je nejčastějším ospravedlněním toho, co jsme chtěli udělat. To, co děláme, děláme proto, abychom se něčemu **vyhnuli** nebo abychom něčeho **dosáhli**, což je nakonec totéž.

Ačkoli za daných okolností děláme, co chceme, přesto pak říkáme: "Neměl jsem jinou možnost." Ale možnost **máme**. A každé vaše rozhodnutí, každá volba, každá myšlenka a každé slovo je vyjádřením toho, čím jste a čím chcete být. Každý akt je aktem sebeurčení. A vždycky máte na vybranou. Pamatujte si tohle: "Nikdo nedělá nic nesprávného z hlediska svého pojetí světa."

Takže nejenže máte vždycky na vybranou, ale také se vždycky rozhodnete udělat to, co si myslíte, že povede k žádoucímu výsledku. Chcete dosáhnout takového výsledku, který vám umožní definovat, čím opravdu jste. To chceme všichni. Nemusíte to formulovat přesně

těmito slovy, ale já vás ujišťuji, že právě po tom lidská duše touží. A jakmile si to uvědomíte, začnete se dívat na život úplně jinak. Život pro vás bude úžasným dobrodružstvím - dobrodružstvím sebevytváření.

Někteří lidé mají pocit, že jsou obětí peněz. Nechápou, že si své životní podmínky vytvářejí sami, zejména finanční podmínky. Domnívají se, že jsou vydáni na pospas vrtkavosti osudu, abych použil známého rčení. Tito lidé nevidí žádnou spojitost mezi svou finanční situací a úrovní svého vědomí. Nechápou, že si svou finanční situaci vytvářejí sami... ale já vám říkám, že si sami vytváříme všechno ve svém životě.

A tak mi někteří lidé říkají: "Ty mi nerozumíš, Neale, já jsem nikdy neměl příležitost jako druzí lidé." Někteří jsou tělesně postižení, jiní postrádají vzdělání a další mají jiné překážky, které jim brání vydělat peníze. Těmto lidem chci říci tohle: peníze nezískáte tím, že něco děláte. Jestliže tomu věříte, pak je přirozené, že si hledáte různé výmluvy: "Nemám univerzitní vzdělání" nebo "Neměl jsem takové možnosti jako vy." Peníze nezískáte tím, že něco děláte, ale tím, že něčím jste.

Bez ohledu na vzdělání, etnický původ nebo společenské postavení, každý něčím **je**. Každý může **být** milující; každý může **být** mimořádný; každý může **být** velkorysý a soucitný a přátelský. Bez ohledu na to, co děláme, každý můžeme být čímkoli, za co se platí velké peníze. Nezáleží na tom, čím jsme. Právnický, kteří vydělávají nejvíc peněz, lékaři, kteří vydělávají nejvíc peněz, ministři, kteří vydělávají nejvíc peněz, roznášeci novin, kteří vydělávají nejvíc peněz; jsou roznášeci novin, kteří se neustále usmívají a jsou ke každému laskaví. Ti dostávají největší spropitné a všichni ostatní roznášeci se díví, jak je to možné. "Je to tím, že máš lepší kolo", nebo "jsi z lepší rodiny", nebo "máš lepší trasu".

Nikdo nemá v životě lepší trasu. Stačí, když s lidmi sdílíme úroveň bytí, kterou považují za dobrou. A jestliže takoví jsme, pak nezáleží na tom, co v životě děláme. Můžeme být instalatéry, roznášeci novin, metaři nebo řediteli korporací. Dostane se nám všeho dobrého v životě, když jsme ochotni otevřít své srdce a podělit se s lidmi o lásku, kterou máme ve své duši. Laskavý úsměv vám přinese mnohem víc, než si umíte představit.

A tak chci říci lidem, kteří si myslí, že jsou obětí špatné finanční situace, aby se podívali na ty, kteří to někam dotáhli. Mezi těmito lidmi uvidíte některé, kteří měli všechny výhody a všechny kulturní a společenské příležitosti, a uvidíte jiné, kteří žádné výhody neměli. A podívejte se na ty, kteří neměli víc než vy, a zeptejte se jich, jak se dostali tam, kam se chcete dostat vy. Jaký je mezi vámi rozdíl? A jestliže mají vyjadřovací schopnosti, tak vám řeknou: "Byl jsem ochoten vydat všechno, co v sobě mám."

Promluvte si například s Barbrou Streisandovou. Jen si s ní někdy promluvte. Zeptejte se jí na kulturní a etnické výhody a nevýhody. A pak se jí zeptejte, jak se dostala tam, kde dneska je. Někteří lidé tomu říkají **chutzpe**, jiní tomu říkají osobní kouzlo. Někteří tomu říkají **joie de vivre**. Ale nakonec všechno závisí na vaší ochotě vyjádřit všechno krásné, čím jste, bez ohledu na váš původ. Dělejte to, a budete v životě šťastní. Budete šťastní, ať už máte spoustu peněz nebo ne.

Neale, mohl byste nám říci, proč má tolik duchovních hledačů finanční problémy? Tím myslím ty z nás, kteří opustili dobře placené zaměstnání, protože se cítili povolání hledat lepší způsob života. Zdá se, že největším problémem je projít finančním ohněm.

Protože v okamžiku, kdy se za něco prohlásíte, všechno, co je jiné než vy, vstoupí do vašeho světa. Budu to opakovat ještě jednou: V okamžiku, kdy se za něco prohlásíte, všechno, co je jiné než vy, vstoupí do vašeho světa. A tak to být musí. Je to zákon vesmíru.

"Proč?" zeptáte se. Protože takovým způsobem vesmír funguje. A tady je důvod:

V nepřítomnosti toho, čím nejste, neexistuje ani to, čím jste.

Pochopili jste to? Kroutíte hlavou a říkáte: "O čem ten chlápek mluví?" Ale já jen řekl: "V nepřítomnosti toho, čím nejste, neexistuje ani to, čím jste." Dovolte mi dát vám příklad. Jste velcí, vysocí a tlustí? Ne. Jak víte, že takoví nejste?

Ve srovnání s ostatními lidmi jsem průměrný.

Takže kdyby nebyli velcí, vysocí a tlustí lidé, jak byste věděli, že nejste velcí a vysocí a tlustí? Nebylo by krásné, kdyby všichni byli stejní? Bože, nebylo by to úžasné? Ve skutečnosti je nejlepší, že jste všichni takoví, jací jste. Ale jak se jmenujete?

Karen.

Karen, představte si, že by každý vypadal jako vy. Jak byste poznala, jak vypadáte? Jak byste věděla, jak se máte popsat? Jak byste mohla říci: "Mám dlouhé, tmavé vlasy... ale teď vidím, že **všichni** mají dlouhé, tmavé vlasy. Tak dobře, jsem štíhlá a poměrně malá. Ale **všichni** jsou štíhlí a poměrně malí..." Jak byste věděla, kdo jste? Nemohla byste to vědět. Ne v tomto relativním světě.

Nevěděla bych to.

Máte pravdu, to byste nevěděla. A kdyby byli všichni lidé stejní i uvnitř, neznala byste ani své vlastní nitro. Protože by mezi vámi nebyl žádný rozdíl. Není to pravda? Proto vám říkám, že chcete-li poznat, jaká jste, budete přitahovat všechno, čím nejste. Neboť v nepřítomnosti toho, čím nejste, neexistuje ani to, čím jste. Rozumíte? Bingo.

Jakmile tohle pochopíte, nesmíte se tomu bránit. Neboť to, čemu se bráníte, trvá. A to, na co se díváte, zmizí. Co přijímáte, to si osvojíte. Co si osvojíte, to vám neodporuje.

Neale, na této planetě je mnoho lidí, kteří se bojí opustit své zaměstnání, protože by ztratili zdroj obživy - protože by přišli o jedinou jistotu, kterou mají. Co byste řekl těmto lidem?

Někteří lidé se bojí opustit své zaměstnání, protože si myslí, že by ztratili všechno, pro co tak dlouho pracovali. Nicméně všechno už je ztraceno, protože kdyby tomu tak nebylo, nechtěli byste odejít. Takže otázka není, co ztratíte, když opustíte své zaměstnání; otázka je, co získáte. A co vás přimělo k tomu, abyste o tom vůbec přemýšleli? To je otázka.

Když se zamyslíte nad tím, proč přemýšlíte o tom, že byste měli odejít, zjistíte, že něco není v pořádku. Co vám chybí?

Takže lidem, kteří mají tento problém, bych řekl: Musíte se snažit žít a nejen přežívat. Budete-li dělat něco, co přináší radost vaší duši, budete mnohem spokojenější, i když budete vydělávat míň peněz.

Tohle je nejdůležitější otázka pro každého: Těší mě, co dělám? Jestliže to, co děláte, přináší radost vaší duši, pak je to krásné. Ale musím vás ujistit, že to dělá jen velmi málo lidí na této planetě. Většina lidí žije v tichém zoufalství, protože dělají to, co si myslí, že dělat musí, aby přežili.

Z vlastní zkušenosti vím, že vždycky přežijeme, i když nic neděláme. Nikdy jsem nebyl příliš opatrný a vždycky jsem dělal jen to, co přinášelo radost mé duši. Proto mě někteří moji přátelé a příbuzní občas považovali za nezodpovědného. Ale vůči komu mám povinnosti,

když ne vůči sobě?

A proto jsem vždycky odmítal být nešťastný v jakémkoli zaměstnání, které jsem dělal jen proto, že jsem si myslel, že je dělat musím, abych si zachoval určitou životní úroveň. A dnes bych dělal totéž, kdyby mě netěšilo to, co dělám. A i kdybych věřil, že jsem odpovědný za štěstí druhých, jak bych je mohl učinit šťastnými, kdybych byl sám nešťastný?

Proto vám radím, abyste si udělali malý test. Napište si na papír, s čím jste nespokojeni: "Mám zaměstnání, které mě netěší, ale když odejdu, budu míň vydělávat a nebudu mít dostatek věcí pro sebe a pro lidi, kteří jsou na mně závislí." Jsem tedy v pasti. "A co by se stalo, kdybych se z té pasti vysvobodil?" Budete-li o tom chvíli přemýšlet, brzy zjistíte, že zeměkoule se nepřestane točit, když své zaměstnání opustíte.

Před mnoha lety jsem se dověděl něco velice důležitého od jedné mimořádné ženy. Jmenovala se Elisabeth Kublerová Rosová. Jednoho dne, když jsme spolu někam jeli autem, jsem jí řekl, že bych něco rád dělal, ale to by vyžadovalo, abych odešel ze zaměstnání, což jsem si nemohl dovolit, protože na mně záviselo mnoho dalších lidí.

Elisabeth se na mě podívala a pak mi se svým silným švýcarským přízvukem řekla:

"A co by všichni ti lidé dělali, kdybyste zítra umřel?"

"To není slušná otázka, protože to není pravděpodobné."

Opět se na mě podívala a řekla: "Umíráte v každém okamžiku."

V tu chvíli jsem se rozhodl, že začnu žít. Rozhodl jsem se, že přestanu jen přežívat. A to je největší rozhodnutí, jaké jsem kdy učinil. A to bych poradil každému, kdo se cítí uvězněn v otravném zaměstnání nebo v jakékoli nepříznivé situaci. Jak velké části svého života jste ochotni se vzdát? A co všechno chcete dělat? A až to budete dělat, o co víc budete schopni dát druhým? A nemluvím jen o materiálních věcech, mluvím o radosti a štěstí, které máte v duši.

Proto se duchovní mistři nikdy nebrání tomu, co je jiné než oni, ale považují to za největší požehnání. Ukažte mi všechno, co je jiné než já. Neboť já nejen přivítám to, čím nejsem, ale také s tím splynu natolik, že mi to umožní vyjádřit to, čím opravdu jsem. Rozumíte ?

Celý vesmír je pole - pole. Někteří lidé tomu říkají morfické pole. Já tomu říkám pole zkušenosti, sféra sebevyjádření. Život vyjadřující **sám sebe**. Je to kontrastní pole, pole rozporných částí. A jedině v tomto poli rozporných částí může každá část poznat a definovat sama sebe. Tak tomu je v našem relativním vesmíru.

Ve sféře, kterou nazýváme absolutní, není takové pole nutné - a není ani možné. Protože sféra absolutna je absolutně tím, čím je. Rozumíte? A není tam nic jiného. A tomu říkáme Bůh. V našem jazyce tomu říkáme Bůh.

Na počátku existovalo všechno, co je, a nebylo nic jiného. Nebylo nic jiného než všechno, co je. A bylo to velmi dobré. Ale to je všechno, co bylo. A nebylo nic jiného.

A přece to chtělo poznat samo sebe. A proto to začalo hledat něco jiného, aby to mohlo poznat samo sebe z vlastní zkušenosti.

Ale nemohlo to najít nic jiného kromě toho, čím to samo bylo. Neboť neexistovalo nic jiného. Protože to bylo všechno, co existovalo, a nebylo nic jiného.

Jak se to mělo poznat ve vši své kráse? A tak to, co nazýváme Bohem, začalo hledat něco

jiného, ale nic jiného neexistovalo. Proto se to začalo dívat dovnitř, aby se to poznalo - což není tak špatný nápad v případě, že byste chtěli poznat sami sebe. Hledejte uvnitř, nikoli venku. Neboť ti, kteří nežijí uvnitř, zůstanou venku a strádají.

A tak Bůh začal hledat uvnitř. A uvnitř toho, čím je, uviděl všechnu nádheru, kterou hledal. A tak doslova implodoval. To znamená, že se obrátil naruby a implodoval v miliardy trilionů různých částí, které se rozšířily na všechny strany, sem a tam, nahoru a dolů, doleva a doprava. A tak vzniklo tady a tam, nahoře a dole, napravo a nalevo. Všechno rychlé a pomalé, velké a malé bylo **stvořeno** v tom nádherném okamžiku, kdy první myšlenka vyprodukovala Boha v jeho trilionech částí, z nichž každá se rozšiřovala od centra něčím, co se později začalo nazývat rychlostí, a tak vznikla iluze, které dnes říkáme čas. Každá část se mohla podívat zpátky na zbytek Boha a mohla říci: "Ó Bože, jak jsi úžasný."

A všechny ostatní části Boha se mohly podívat na onu část, která to řekla, a mohly jí říci totéž. Jenže tato část Boha to neslyšela. Neslyšela, jak jí kolektiv částí, které jsou Bohem, říká: "Ó Bože, jak jsi úžasný." A tak to, co je kolektivem, kterému se říká Bůh, nechává na jednotlivých částech Boha, aby jedna druhé připomínala: "Vidíte, jak jste úžasné? Ó Bože, jak jsi úžasný."

A když tohle neříkáme jeden druhému, tak selháváme ve svém nejkrásnějším poslání. Neboť jsme přišli na tento svět, abychom poznali sami sebe. Přišli jsme sem, abychom poznali sami sebe. Já mohu poznat sám sebe jedině skrze vás, neboť jsme součástí jednoho celku a nikdo jiný tu není.

A jestliže se prohlásíte za zosobněné bohatství, které přitahuje veškerou hojnost ve vesmíru včetně peněz, pak vás musím ujistit, že bezprostředně poznáte, jaké to je nemít žádné peníze. Už jste to poznali? V okamžiku, kdy řeknete, že vaše je bohatství, nikoli pomsta... máme nový slogan. "Bohatství je mé, říká Bůh." Nebylo by to zajímavé? Jakmile to řeknete, budete mít dojem, že z vašeho vesmíru zmizelo veškeré bohatství. A začnete se pohybovat mezi lidmi, kteří nemají žádné peníze, dokud nepotkáte někoho pohádkově bohatého. A pak se všechno změní.

A co kdybychom odváděli desátky, kdybychom všichni, korporace i jedinci, dávali deset procent ze svých příjmů? Nemohli bychom změnit ekonomiku téhle země?

V **Hovorech s Bohem** najdete velice zajímavé prohlášení. Toto prohlášení říká, že jednoho dne začneme dobrovolně sdílet své bohatství. Každý jedinec a každá korporace bude odevzdávat deset procent svého příjmu. Všichni budeme přispívat do všeobecného fondu, z něž se budou platit sociální programy pro chudé. Jakmile to začneme dělat, přestanou existovat daně, protože dobrovolné příspěvky nám přinesou víc peněz než jakékoli daně. A každý bude odvádět deset procent ze svého příjmu, ať už vydělává tisíc dolarů za rok nebo za týden nebo za hodinu. Prostě budeme přispívat do všeobecného fondu. A bude stanovena dolní hranice, pod kterou nebudeme nic vyžadovat; když vyděláte jeden dolar za rok, nebudeme chtít, abyste zaplatili deset centů.

Tento systém je založen na jednoduché myšlence: když odevzdáte část svého příjmu, obohatíte systém a ten vám potom může poskytnout víc. Je to tak zjevné, že je téměř nepochopitelné, že jsme na to ještě nepřišli. Ale když platíme desátky, ať už církvi nebo synagoze nebo nějaké dobročinné organizaci, stane se ještě něco důležitějšího.

Když pravidelně platíme desátky, činíme neobyčejné prohlášení k vesmíru. A toto prohlášení zní: Máme mnohem víc, takže si můžeme dovolit dávat deset procent, aniž to postrádáme. A toto prohlášení "dostatečnosti" produkuje v našem životě dostatek. Proto mnoho duchovních hnutí vyžaduje desátky. Není to proto, že bychom chtěli nebo potřebovali vaše peníze, ale proto, že vy potřebujete učinit toto **prohlášení dostatečnosti**. Toto prohlášení se stane

příkazem vám i vesmíru. Takže tím, že platíme desátky, oznamujeme vesmíru, co je pro nás realitou.

To vede k mé další otázce: jaká je podle vašeho názoru budoucnost ekonomiky Spojených států? Co nás čeká v jedenadvacátém století? Co se může změnit? A co výměnný obchod?

Já nemám žádnou osobní vizi pro jedenadvacáté století. Vím jen, že budoucnost vytvoříme společně. Mým posláním je ovlivňovat lidi dnes.

Mám-li odpovědět na vaši otázku, musím říci, že moje největší vize je, že bychom se měli shodnout na dvou základních principech -ekonomicky, duchovně, politicky a sociálně.

První principem je, že jsme všichni součástí jednoho celku. Umíte si představit, co by nám uplatňování tohoto principu přineslo? Způsobilo by to změny, jaké si dnes nedovedeme představit. A byly by to změny k lepšímu. Okamžitě by skončily války. Přestaly by existovat neshody, alespoň takové neshody, které vedou k násilí.

A také si představuji, že v příštím století vytvoříme ekonomickou realitu založenou na této základní duchovní pravdě: Všichni jsme součástí jednoho celku. A toho můžeme dosáhnout. Taková ekonomická realita by zrušila jakýkoli pojem vlastnictví. V **Hovorech s Bobem** se hovoří o tom, že v budoucnosti nebude nikdo nic vlastnit, ale že lidé budou majetek pouze spravovat. V minulosti jsme si mysleli, že vlastníme nejen věci, ale také lidi. Manželé si mysleli, že vlastní své manželky, a rodiče si mysleli, že vlastní své děti. A proto lidé věřili, že mohou vlastnit také plantáže a farmy.

V budoucnosti nám však bude jasné, že pozemky můžeme vlastnit stejně tak málo, jako vlastníme své děti. Dnes jsme konečně pochopili, že nikoho nevlastníme. Manželé nevlastní své manželky; manželky nevlastní své manžely. A to jsme pochopili teprve v posledních padesáti letech. Ne že bychom to věděli vždycky. Pro většinu z nás jeskynních lidí je to velice nová myšlenka.

A dnes začínáme chápat další myšlenku: nevlastníme ani zemi pod námi, ani oblohu nad námi. Někteří lidé přemýšlejí jako vlády: "Tohle je naše obloha... do jaké výšky nám patří?"

Před nějakou dobou došlo v OSN k velkému sporu, protože jisté zemi se nelíbilo, že nad jejím územím létají družice. Tento spor vedl k otázce: "Do jaké výšky je obloha výlučným prostorem státu?" Tehdy jsme si uvědomili, jak je to směšné. Do jaké hloubky je země výlučným prostorem státu? A co nerosty pod vaším pozemkem - jsou také vaše? Patří Saudské Arábii nafta pod jejím územím? A jestliže ano, jak hluboko? Někteří lidé by pravděpodobně řekli, že až na druhou stranu zeměkoule.

To znamená, že každý vlastní všechno, neboť jestliže vlastníte veškerou zemi pod sebou, pak vlastníte také zemi na druhé straně zeměkoule. Nechci z toho dělat frašku, ale chci říci, že dříve či později pochopíme, že nevlastníme nic a že jsme jen správci všeho. A až to pochopíme, přestaneme ničit životní prostředí jen proto, že si myslíme, že nám patří celá zeměkoule. "Tenhle pozemek je můj. Proto si s ním mohu dělat, co chci."

Představuji si takový ekonomický systém, kde přestane existovat takový druh vlastnictví, který nám dovoluje ničit cokoli jen proto, že jsme si to koupili.

A vidím ještě další úroveň ekonomiky. Věřím, že si nakonec uvědomíme, že na světě je dostatek všeho, co si myslíme, že potřebujeme, takže to nakonec budeme sdílet.

Na světě je dostatek pro všechny, ale jsou miliony lidí, kteří by se mnou nesouhlasili. Tito lidé

by řekli: "Neale, zatímco mluvíš o dostatku a hojnosti, my umíráme hladem. Nemáme co jíst. Nemáme kde bydlet.

Nemáme co na sebe. Nemáme dost peněz. Nemáme nic z toho, co máš ty."

Tito lidé mají pravdu, neboť skutečně trpí nedostatkem, ale ne proto, že by na světě nebyl dostatek, ale proto, že ti, kteří dostatek mají, nejsou ochotni se o něj podělit. Není žádným tajemstvím, že devět desetin světového bohatství patří jedné desetině lidí. Je to spravedlivé? Je to správné? Je to správné ve společnosti, která se považuje za vysoce vyspělou?

Jak může společnost vyspělých bytostí ospravedlnit tuto skutečnost? Ti, kteří nechtějí spravedlivě sdílet světové bohatství, říkají: "Vy nám nerozumíte, to je naše. My jsme si to koupili a vy to nemůžete mít." Je nepochopitelné, že se lidé, kteří nemají přístup k těmto zdrojům, nevzbouří.

Je to skutečně nepochopitelné. A lze to vysvětlit pouze dobrotou lidského srdce a nevědomostí, v níž většina lidí na světě žije. Proto vlády nemají zájem na vzdělávání chudých. Ve vědomosti je síla. A čím více toho lidé vědí, tím lépe si uvědomují, jak nespravedlivý je náš ekonomický systém.

A proto si představuji ekonomický systém, který si tuto nespravedlnost uvědomí a konečně s tím něco udělá. A víte, co je na tom všem zajímavé? Ze s tím **můžeme** něco udělat, aniž bychom nutně museli ožebračit ty, kteří vlastní devět desetin světového bohatství. Ani vám neřeknu, kolik by mně někdo musel vzít, abych se cítil ožebračen.

V minulosti jsem žil téměř rok na ulici. Živil jsem se sbíráním lahví v parcích. Víím, jaké to je. Dnes žiji jinak. A mohli byste mi vzít devět desetin toho, co mám, a pořád bych na tom byl lépe než tenkrát. Co je dostatek? To je otázka, před kterou stojí jedna desetina lidí na světě, kteří vlastní devět desetin světového bohatství. Co je dostatek? A jak musejí lidé trpět, abyste měli pocit, že máte dostatek? A tohle není jen ekonomická otázka. **Je to duchovní otázka.**

Abych se vrátil k předešlé otázce týkající se bohatství. Ve své první knize říkáte, že realizace začíná myšlenkou, pokračuje slovem a končí činem. Ale také jsem tam našel zmínku o tom, že když se chceme realizovat, musíme tento postup obrátit. Ze musíme jednat, "jako by" to, čeho chceme dosáhnout, už existovalo. Mohl byste nám to vysvětlit.

Existují tři úrovně tvorby, neboť člověk je trojjediná bytost, která se skládá z těla, mysli a ducha - stejně jako Bůh. Takže každý z nás je kopií triády energií, kterou nazýváme Bohem. A této trojici se v našem jazyce říká tělo, mysl a duch. Takže všichni máme tři nástroje tvorby: tělo, mysl a ducha.

Naše myšlení produkuje energii a jestliže si něco myslíte dostatečně často a dostatečně dlouho, pak to vyprodukuje ve vašem životě určitý hmotný výsledek. Má někdo z vás podobnou zkušenost? Samozřejmě že ano. Doktor Norman Vincent Peale o tom už v roce 1946 napsal velice tlustou knihu, která se jmenuje **The Power of Positive Thinking** (Moc pozitivního myšlení).

Druhou úrovní tvorby jsou slova. Co říkáte, to se stane. Takže vaše slovo je vlastně určitým druhem energie. Tím, co říkáte, vytváříte energii. A tato energie je tvůrčí. Budete-li něco říkat dostatečně často a dostatečně nahlas, ujišťuji vás, že se to nakonec uskuteční. Když to začne říkat jeden nebo dva lidé, ujišťuji vás, že se to uskuteční. A když stejnou věc začne říkat skupina lidí, pak se to musí stát. Tomu se říká kolektivní vědomí, díky kterému je svět takový, jaký je. Protože naše kolektivní vědomí nedosáhlo individuální úrovně mnoha z nás.

Takže naším úkolem je pozvednout úroveň kolektivního vědomí.

Nic na světě není mocnější než kolektivní vědomí. Každý duchovní učitel na této planetě říká: "Kdekoli se sejdou dva nebo více lidí..." A je to pravda. Svět, který vidíme kolem sebe, a všechno v tomto světě bývalo nejdříve myšlenkou. A většina toho, co existuje, vznikla z myšlenek sdílených několika lidmi - mnoha lidmi. Tak vznikla většina našich politických, společenských, duchovních a ekonomických institucí. Takže jestliže změníme naše kolektivní vědomí, můžeme změnit život na této planetě. Proto se o to každý pokouší. To je cílem hromadných sdělovacích prostředků. To je cílem politiky.

Dnes musíme změnit způsob, **jakým se snažíme změnit** kolektivní vědomí. Už máme dost politiky a jejího vlivu na kolektivní vědomí. Co kdybychom začali působit na kolektivní vědomí duchovně? Jestliže se nám podaří vytvořit nové kolektivní vědomí naší nejhlubší duchovní pravdy, pak se nám podaří změnit svět. Za jediný den!

Proto jsou knihy jako **Hovory s Bohem** tak důležité pro lidstvo a tak nebezpečné pro vládnoucí třídu. Protože hovoří přímo ke kolektivnímu vědomí.

Je kolektivní vědomí důležité? Ovšemže je. Proto si musíme dávat dobrý pozor na to, co dovolíme na televizních obrazovkách a v kinech a v knihách, které čteme. Musíme si dávat pozor na všechno, co ovlivňuje naši mysl.

Naším úkolem je vytvořit nové kolektivní vědomí. Tím myslím kolektivní vědomí našeho kolektivního života. Musíme vytvořit univerzální vědomí naší jednoty - vědomí existence jediného kolektivu, jehož je každý z nás součástí. A nikdo není mimo. A nikdo uvnitř tohoto kolektivu není lepší než ostatní. To je úžasná myšlenka.

Třetí úroveň tvorby je naše činnost - to, co děláme s tímto nahromaděním energie, kterému říkáme naše tělo. Tohle je velice hrubá úroveň. Například když pohnu rukou, rozvím vzduch. Pohyb ruky vzduchem je nesmírný pohyb energie.

Už vám někdo položil ruku na hlavu, když vám nebylo dobře? Během pěti minut to začnete cítit - někdy během pěti vteřin - cítíte teplo a vibrace. A pak mu řeknete: "Nevím, co jsi právě udělal, ale já se cítím dobře."

A když jdete ještě dál... já to udělám s touhle paní, která je mou ženou. Když jdete ještě dál a jeden druhého se dotknete, začnou se dít kouzelné věci. To je energie... Dějí se neuvěřitelné věci. Protože to je velice hrubá energie a není příliš silná. Je to velice reálné.

Největší problém je, že lidé často říkají jednu věc, myslí si něco jiného a dělají ještě něco jiného. Takže si něco myslí a přitom dělají něco jiného. Nebo něco říkají a myslí si něco jiného. Nebo neříkají, co si myslí, nebo nedělají, co říkají. Vím, že tohle se nikomu z vás ještě nikdy nestalo. Ale já jsem několikrát zakusil konflikt mezi těmito třemi úrovněmi tvorby. Proto často lidem neříkám, co si myslím, protože na to nejsem moc pyšný. Proč si to tedy myslím? To ví jen Bůh.

Nedávno jsem začal sledovat své myšlenky. A když mě napadne nějaká myšlenka, která přestala vyjadřovat, čím jsem, přestanu o ní přemýšlet. Prostě ji vyhodím. A když o ní nepřemýšlím, ztratí svou moc. Tato energie je velice jemná, velice éterická. A musíte si něco myslit a myslit a myslit, dokud se to nestane kolektivní energií. Proto říkal Pogo (postava z humoristického seriálu): "Narazili jsme na nepřítele, a jsme jím my."

Takže váš život se začne měnit, když začnete říkat, co si myslíte, a dělat, co říkáte. Pak začnete tvořit na všech úrovních najednou. A výsledky se projeví velice brzy.

O čem jsme to mluvili?

Mluvil jsem o tom, že realizace postupuje od myšlenek ke slovům a nakonec k činům. Napadlo mě, že když tento proces obrátíme, můžeme ovlivnit realizaci. A chtěl jsem, abyste nám to vysvětlil podrobněji.

Děkuji. Děkuji vám, že jste mi to připomněl. Musíte si na mě dávat pozor, protože často odbíhám od tématu. Ale tentokrát jsem se příliš nevzdálil. Chtěl jsem říci, že myšlení je nejjemnější formou tvůrčí energie. Pak přijde slovo, které je hrubší formou. A nakonec jsou činy. Ty jsou formou nejhrubší. Takže nejrychlejší způsob, jak vytvořit něco v naší realitě, je obrátit proces tvorby.

Obvykle tvoříme tak, že o tom, co chceme vytvořit, nejdřív přemýšlíme. "Myslím, že večer půjdu na party." A pak o tom něco řekneme. Například: "Matildo, dnes večer k tobě přijdu na party." A pak něco uděláme, to jest přijdeme na party. "Tak už jsem tady. Jak jsem slíbil." Protože jsem o tom ráno přemýšlel. Tímto způsobem obvykle produkujeme výsledky v naší realitě.

Podívejte se kolem sebe. Všechno v této místnosti bylo nejdříve myšlenkou v něčí mysli. Neexistuje nic, co by nebylo nejdříve myšlenkou v něčí mysli. Chcete-li však vytvářet kouzelné věci, obraťte proces tvorby a začněte nejdřív činy. Tím chci říci: chovejte se, jako by...

Před chvílí jsem hovořil o bohatství. Chcete-li zakoušet bohatství, **bud'te** bohatí a dělejte to, co dělají bohatí lidé. Máte-li například posledních pět dolarů, jděte do obchodu a nechte si je rozměnit na dolarové bankovky. Pak jděte na ulici a dejte jednu každému z pěti lidí, kteří mají ještě míň než vy. Takové lidi najdete snadno. Ať už máte sebedmíň, vždycky najdete lidi, kteří mají ještě míň.

Není to proto, že by svět byl tak strašný, ale proto, že si **jej vytváříte ve své realitě**, abyste získali zkušenost, o které tu mluvím.

Takže jdete po ulici. A potkáte... mimochodem, když potkáte někoho, kdo má míň než vy, nelitujte ho. Uvědomte si, že jste ho do té situace dostali vy. Vy jste ho uvedli do své reality. Musíte věřit, že tomu tak je. Jinak uvidíte tu ubohou duši a začnete ji litovat. Nikoho nelitujte. Lidi milujte. Ale uvědomte si, že láska není lítost. Láska nemá s lítostí nic společného. Proto nikoho nelitujte, ale mějte s lidmi soucit.

Soucit vám říká: "Tohle je člověk, který si myslí, že nemá, co by mohl mít. Tohle je člověk, který je uvězněn v názorovém systému, jenž vytváří jinou realitu, než je moje realita." Mějte s ním soucit, ale nelitujte ho.

Uvědomte si však, že vaše setkání může být předem připravené. Myslím, že dnes budu hrát opilce. Budu si svou roli nacvičovat, abych dnes ve čtyři odpoledne potkal Neala Donalda Walsche a dal mu příležitost uvědomit si, že je bohatý. A on mi dá ten dolar, jeden z posledních pěti, které má, a to změní realitu mého života. Protože pro mě je dolar velká suma. Obvykle dostávám pětníky a desetníky. A tenhle chlápek mi dá dolar. A pak půjdu svou cestou, protože jsem splnil svůj slib a ukázal se na té ulici.

Uvědomte si, že nic se neděje náhodou. Potkáváme lidi z velice tajemných důvodů a někdy se sejdeme po dvaceti letech. A mezi nebem a zemí jsou věci, o kterých se vašim učencům ani nesnilo. Takže si to uvědomte. Neexistují žádné náhody a neexistují žádné shody okolností.

A tak jdete po ulici a rozdáte svých posledních pět dolarů. Co se tu děje? Co to znamená?

Prostě jste obrátili proces tvorby. Chováte se jako bohatí lidé a rozdáváte to, o čem jste si ještě před hodinou myslili, že to nikomu dát nemůžete, protože jste věřili, že toho nemáte dostatek. Ale teď je vám jasné, že máte víc než dost - tolik, že můžete rozdávat.

Tím, že rozdáváte, vytváříte ve svém těle určitou zkušenost. Vaše tělo si to uvědomuje na buněčné úrovni: "Bože, já rozdávám peníze. Podívejte se na to. Rozhazuji peníze." Je to, jako když odcházíte z nedělní mše a hodíte do kasičky milodar. Víte, co si myslíte o penězích. Říkáte si: "Dal jsem tam celý dolar, Viděla jsi to, Mildred?" Ta kasička. Ale bylo to krásné kázání. Hodím tam pět dolarů. Užasně kázání."

Vytáhněte **dvacku**. Napište šek na **stovku**. Ať vaše církev ví, jak je pro vás důležitá. Když jdete do kostela a dělá vám to dobře, vytáhněte šekovou knížku a napište šek na 150 dolarů. Udělejte to jednou. Řekněte své církvi: "Tenhle kostel je pro mě důležitý. Obvykle takové peníze utrácím za nesmysly." A totéž udělejte, kdykoli si myslíte, že něco má smysl. Dávejte, dávejte a dávejte. Dávejte na to, co pro vás má smysl. A pak zjistíte, že to má smysl. **Dolary a smysl**.

Neboť to, co dáváte druhým, dáváte sobě. Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá.

Peníze začnou ztrácet smysl, když na nich lpíte. Peníze mají smysl jedině tehdy, když jste ochotni je utratit. Lidé, kteří šetří peníze, by si měli uvědomit, že nic neušetří. To platí i o světové ekonomice. Čím déle šetříte, tím menší mají vaše peníze hodnotu. Abychom to vykompenzovali, vymyslili jsme úroky, které nás ujišťují, že šetření nám umožňuje zvyšovat hodnotu našich peněz. Ale v nejlepším případě se vám podaří jejich hodnotu udržet.

Peníze mají největší hodnotu, když je utratíte. Protože vám to umožňuje být, dělat a mít co chcete. **Peníze mají cenu, jedině když je utrácíte**. My jsme ale vymyslili úroky, abychom vás přesvědčili, že je dobré peníze hromadit. Když chcete, můžete trochu šetřit. To je v pořádku. Já sám ale moc nešetřím. Většinou utrácím. Udržuji peníze v oběhu.

Ale odpověď na vaši otázku zní: když obrátíte proces tvorby, začnete **jednat, jako by**, a vaše tělo začne chápat na buněčné úrovni, čím si myslíte, že opravdu jste. Když jsem byl malý, otec mi říkal: "Kdo si myslíš, že jsi?" A já od té doby hledám odpověď na tu otázku. A moje tělo se snaží pochopit, co si o tom myslím.

Jak moje tělo vstupuje do pole hrubé energie, začíná pohybovat věcmi - například rozdává různé věci. Moje tělo najednou... nuže, jako vaše vlasy - své vlasy trénujete, že jo? Já to dělám. Už roky si češu vlasy stejným způsobem. Moje vlasy jsou vytrénované. Ale trénovat můžete celé tělo, nejen vlasy. A pak tělo dostane zprávu: "Mám to, co bych chtělo mít. Už to mám." Jakmile překročíte tuto velkou překážku... všechno se změní. Protože si myslíte, že něco nemáte, a snažíte se to získat, například peníze. Ale jakmile je získáte, tak je **máte**; pak už **záleží** jen na tom, kolik nul je za první číslicí. Rozumíte? A tak zjistíte, že se vám v životě vrací všechno, co rozdáváte. Ne proto, že byste dělali nějaká kouzla, ale proto, že jste konečně pochopili, čím opravdu jste. Na univerzální kosmické úrovni. Vesmír nikdy neodmítne vaše myšlenky. Jen je obohacuje. Slyšeli jste, co jsem právě řekl? Řekl jsem, že vesmír nikdy neodmítne vaše myšlenky. Jen je obohacuje a pomáhá jim růst. Vesmír je skutečně úžasný. A Bůh je jako hnůj vesmíru. Věděl jsem, že řeknu něco absolutně pobuřujícího. Strašně pobuřujícího. A řekl jsem to jen proto, abych viděl, zda se vaše mysl dokáže vyrovnat s pobuřující myšlenkou. Protože - a bylo to míněno nanejvýš laskavě - protože Bůh je to, co pomáhá všemu růst. A pomáhá růst i vám. Rozumíte?

Takže ať už chcete být čímkoli, prozradím vám jedno tajemství: ať už chcete být, mít a dělat cokoli, umožněte **druhým**, aby mohli být, mít a dělat to, co chtějí. Nebudte příjemci, snažte se být **zdrojem** toho, co chcete v životě prožít. Neboť zdrojem jste vždycky byli a vždycky budete. Když si budete představovat, že jste zdrojem toho, co byste chtěli získat, stanete se

kouzelníky.

Máte ještě nějakou otázku? Odpovím vám co nejjasněji. Co chcete vědět?

Pochopil jsem, co říkáte. Ale myslím, že v sobě máme určitou rezistenci proti dávání, protože si myslíme, že když něco někomu dáme, nebudeme to mít. Mohl byste nám vysvětlit, jak jste se s tímto problémem vyrovnal?

Jestliže chcete vědět, čemu skutečně věříte, jestliže chcete porozumět názorovým systémům, které řídí váš život, všimněte si toho, čemu se bráníte. A hlavně přemýšlejte o tom, jakým změnám se bráníte.

Není v tom žádné tajemství; bráníme se tomu, čeho se nechceme zbavit, a to, čeho se nechceme zbavit, je to, čemu opravdu věříme. To není nic tajemného, je to velice zjevné. Ale občas ignorujeme ty nejzjevnější věci. Takže když se někdo brání nějaké změně nebo myšlence, vždycky mu radím, aby se zamyslel nad tím, zda to není hluboce zakořeněné přesvědčení v jeho nitru... to, co nechcete změnit. A pak přemýšlejte o tom, zda je prospěšné to, na čem tak zarytě lpíte. Je překvapující, jak málo z toho, čemu hluboce věříme, je nám užitečné. Je to skutečně překvapující.

A když jsem udělal jakousi inventuru všeho, čemu jsem hluboce věřil, a zeptal se sám sebe, zda mi to je k něčemu prospěšné, byl jsem překvapen, kolik názorů jsem okamžitě změnil. V životě jsem věřil mnoha nesmyslům, o kterých se dnes téměř stydím mluvit, jako například: "Nejsem velice atraktivní člověk." Tím myslím fyzicky atraktivní.

Dovolte mi, abych vám o tom něco řekl. Nemá to nic společného s penězi. Vzpomínám si, jak jsem žil s jednou atraktivní ženou. Krásnou ženou. Stál jsem před zrcadlem -právě jsme se připravovali, že někam půjdeme - a já se na ni podíval do zrcadla a řekl: "Jsi tak krásná. Nemohu pochopit, proč žiješ s někým, kdo vypadá jako já."

Není to zajímavé? Ukazuje to, jak málo jsem měl sebedůvěry. Ale stejně jsem to řekl a ona mě šokovala svou reakcí. Odhodila hřeben, kterým si právě česala vlasy, strhla si náušnice a začala si sundávat náhrdelník - a já se jí zeptal: "Co to děláš?"

"Zůstanu doma, nepůjdu nikam s člověkem, který má tak ubohé mínění o..." A já si myslil, že řekne "o sobě". Ale ona řekla: "Který má tak ubohé mínění o mně."

"Cože?" řekl jsem.

"Ty si myslíš, že mám tak příšerný vkus? Mám velice dobrý vkus a ty mě urážíš, když říkáš něco takového."

Nikdy jsem o tom nepřemýšlel tímto způsobem. To je zajímavé, že? Ani nevím, proč jsem vám to řekl, ale tehdy jsem si uvědomil, že ničemu nerozumím. Měl jsem o sobě podivnou představu, kterou ona neměla.

A tak jsem si napsal seznam svých názorů a přesvědčení, které jsem nebyl ochoten změnit. Bůh není na mé straně; svět je krutý; všichni jsou proti mně; proti systému nic nezmůžete; vítěz bere všechno; přežívá jen nejsilnější - to všechno byly velice hluboko zakořeněné názory, kterými jsem se řídil. A je pozoruhodné, kolik z nich mi nebylo vůbec k ničemu.

A tak lidem, kteří se něčemu brání, říkám: Zamyslete se nad tím, čemu věříte. Zeptejte se sami sebe, zda vám to je prospěšné. V osmi případech z deseti tomu tak nebude. Bylo vám to v minulosti k něčemu dobré? Možná. A pomáhá vám to dnes? Myslím, že ne. Takže to, čemu se bráníte, trvá. A jedině to, na co se podíváte, zmizí. Zmizí to, když změníte názor.

Když dnes cítím rezistenci, prostě ji ignoruji. Neboť vím, že to, čemu se bráníme, trvá, a to, na co se díváme, zmizí. Takže kdykoli se v mé realitě objeví nějaká rezistence, uvědomím si, že pravda je za ní. A protože to vím, přijímám tento nepříjemný pocit. Život totiž začíná za hranicí zóny pohodlí.

Tím chci říci, že za touto hranicí najdete svou největší příležitost. Každý z nás má sklon žít pohodlně. A to nejen tělesně, ale i duševně. Když jsme duševně uspokojeni, obvykle stagnujeme. Ale vzrušení začíná za hranicí pohodlí. Nebezpečí pohodlí spočívá v tom, že přestáváme růst. Nic nového se neučíme a stagnujeme.

Takže vždycky přemýšlím o tom, co je mi nepříjemné, a snažím se to přijmout. Neboť právě to mi umožní růst a vytvářet krásnější verzi toho, čím opravdu jsem.

Dám vám ještě jeden příklad: Asi před osmi nebo deseti lety jsem viděl jeden zahraniční film, ve kterém byla velice realistická milostná scéna. A já z toho měl nepříjemný pocit. Sledoval jsem film a říkal si: "Co se mi na tom nelíbí? Jak je možné, že se mohu dívat na filmy, ve kterých Sylvester Stallone zabíjí lidi, a vůbec mi to nevadí? A tady se dívám na scénu sexuální lásky a jsem z toho celý nespokojen."

Ten film jsem viděl před osmi nebo deseti lety a dlouho jsem o něm přemýšlel. Co se mi na něm nelíbilo? Nakonec jsem našel odpovědi, které změnily můj život a především můj vztah k sexualitě. Uvědomil jsem si, že se nesmím bránit důležitému aspektu, který je součástí mé přirozenosti.

Také jsem změnil svůj názor na násilí. Když dnes vidím ve filmu scény plné násilí, mám přesně takový pocit, jaký jsem mívával, když jsem se v minulosti díval na sexuální scény.

Možná jsem použil zjednodušeného příkladu, ale snažím se vám vysvětlit, že jsem se naučil přemýšlet o tom, co je mi nepříjemné a co mě znepokojuje, abych zjistil, zda mi je prospěšné, že mě to znepokojuje.

Takže když jsem řekl, že život začíná za hranicí pohodlí, myslil jsem to naprosto vážně. Uvnitř zóny pohodlí není skutečný život, ale pomalé umírání. Myslím, že lidé by se měli cítit nepříjemně alespoň šestkrát denně. A jestliže se tak necítíte, dělejte něco, co vás znepokojí. Předneste projev, zazpívejte něco, zatančete si. Jděte se podívat na film plný sexuálních scén.

Ve chvíli, kdy se začnu cítit nespokojen, říkám si: "Tady je opět ten nepříjemný pocit. Nesmím se mu bránit." A můj nepříjemný pocit je mi najednou příjemný - má-li to nějaký smysl.

Chápete Boží dichotomii? Nacházím pohodlí a spokojenost ve svém nepohodlí.

Nedávno jsem byl požádán, abych přispěl na něco velmi důležitého. A tak jsem si řekl, že bych měl dělat to, co hlásám, a napsal jsem šek na deset tisíc dolarů. O. K. A když jsem jej psal, říkal jsem si: "Deset tisíc je i pro mě trochu moc..." Začal jsem těžce dýchat. Napsal jsem šek a dal jej do obálky. Mám jej poslat? Avšak můj pocit nejistoty znamenal, že jsem si byl naprosto jistý. Hovořila ke mně nejkrásnější část mého já - způsobem, který proniká všemi buňkami v mém těle, měl jsem pocit, který jsem dříve považoval za nepříjemný, ale který dnes považuji za signál od Boha.

Kdykoli jsem se zdráhal vyjádřit to nejkrásnější, čím jsem, bylo to proto, že jsem nebyl ochoten překročit hranici pohodlí - a tím jsem se připravoval o radost.

Někteří z vás namítnou: "A co opatrnost?" Na to vám odpovím: "Opatrnost odhodte. Co jiného můžete ztratit než všechno?" A dokud nejste ochotni ztratit všechno, nemůžete

všechno mít. Protože si myslíte, že si musíte udržet to, co máte. Ale co se snažíte udržet, to vám proklouzne mezi prsty. A to, co odhodíte, se vám vrátí sedminásobně. Neboť tím, že na něčem lpíte, prohlašujete, že si myslíte, že jste ode všeho odloučení.

Já jsem tady a vy jste tam. Vlastním všechny tyhle věci a musím si je udržet.

Ale tím, že se všeho zbavíte, prohlašujete, že vám je jasné, že mezi námi nejsou žádné hranice, že vy nikde nekončíte a já nikde nezačínám. Takže když vám něco dám, dávám to vlastně sám sobě.

Řeknu vám dvě slova, která byste si měli dobře zapamatovat. Nechte si je vytetovat na zápěstí: **Bud'te zdrojem.**

Bud'te zdrojem toho, co chcete, aby druzí měli. Říkejte si: "Já jsem zdroj."

Chcete-li v životě víc kouzla, přineste si víc kouzla. Chcete-li víc lásky, přineste si víc lásky. Chcete-li víc radosti, přineste si víc radosti.

Bud'te lidem zdrojem toho, co si sami přejete mít.

Chcete-li víc peněz, dávejte peníze druhým. Ať už chcete v životě cokoli... víc soucitu... víc moudrosti, dávejte to druhým. Chcete-li víc trpělivosti, víc porozumění, víc dobroty, víc sexu... dávejte to druhým, funguje to. A je to krásné.

A budete-li tím, čím opravdu jste, začnete žít správným způsobem už zítra. A svět vás zahrne vším, co jste si vždycky marně přáli.

Proto dělejte to, co vychází z vašeho bytí. Bud'te šťastní, bud'te bohatí, bud'te moudří, bud'te tvořiví, bud'te ohleduplní, bud'te vůdci, bud'te tím, čím opravdu jste. Bud'te tím v každém okamžiku svého života. A budete-li tím, čím opravdu jste, pak přestanete jen přežívat a začnete žít.

(3)

Doslov

*Nepovažuji se za povrchního člověka. Vím, že svět je plný bídy. Vím, že pro většinu lidí na světě nemá slovo bohatství žádný smysl. Pro tyto lidi má mnohem větší smysl slovo **přežití**.*

*Zároveň je mi jasné, že tak tomu být nemusí. Nikdo z nás by neměl mít strach, že nepřežije. Přežití by mělo být zaručené. Stejně jako základní životní potřeby. Není žádným tajemstvím, proč nesdílíme všechno, co máme (nepatrné procento lidí vlastní většinu světového bohatství). Většina lidí věří v existenci "nedostatku". To znamená, že i lidé, kteří mají hodně (a možná právě ti), věří, že na světě "není dostatek pro všechny". Jinými slovy, **kdyby měl každý člověk na této planetě přiměřený díl, pak by neměli "dostatek" ti, kteří mají nepřiměřený díl.***

To vede k velmi důležité otázce. Kdy je "dostatek" dostatečný?

Pro lidi, kteří si ze všeho nejvíc cení kvality své existence, je dostatek **to, co mají**. To nás učí někteří duchovní mistři, kteří se vzdali všeho a žijí asketickým životem. Tito mistři netvrdí, že odříkání je nezbytným předpokladem k dosažení skutečného štěstí. Snaží se jen ukázat, že hmotné statky nejsou nezbytné.

Vychází-li naše činnost z vysoké úrovně bytí, všechny zápasy v našem životě jsou nahrazeny opravdovým bohatstvím. Když jsem si to přečetl v **Hovorech s Bohem**, chtěl jsem se dovědět, jak toho dosáhnout. Chtěl jsem vědět, jak učinit ze své každodenní činnosti vyjádření toho, čím opravdu jsem.

Výsledkem byla inspirace, z níž vznikla malá knížka s titulem **Poslové světla**, která těm, kdo ji četli, odhalila toto tajemství. Tato knížka je k dostání v naší nevýdělečné nadaci ReCreation, kterou jsme s Nancy založili, abychom mohli odpovídat na 300 dopisů denně, které nám začaly přicházet po vydání **Hovorů s Bohem**.

Hledáte-li bezprostřednější zážitek, naše nadace vám nabízí každý rok tři intenzivní pětidenní semináře. Tyto semináře, založené na poselství **HSB** a nazvané "Přetvářejte své já", jsou určeny pro lidi, kteří hledají způsob, jak změnit svůj život.

Máte-li zájem o podrobnější informace, pište na tuto adresu:

CWG Recreating Your Self Retreats

ReCreation Foundation

PMB #1150

1257 Siskiyou Blvd

Ashland, OR 97520

Kromě toho vydáváme každý měsíc bulletin, ve kterém najdete odpovědi na mnoho otázek týkajících se nejen bohatství, ale také ostatních námětů z **HSB**. (Naši nadaci jsme pojmenovali ReCreation, protože poselství **HSB** říká, že smyslem života je přetvářet sebe samé, podle nejkrásnější verze té nejkrásnější představy, jakou jsme kdy měli o tom, čím opravdu jsme.)

Chcete-li "zůstat ve spojení" s energií **HSB**, můžete si bulletin předplatit. Cena dvanácti výtisků je 35 dolarů ve Spojených státech a 45 dolarů pro zahraniční předplatitele. Objednávky zasílejte na adresu nadace.

A nakonec, Hampton Roads Publishing Company vydala nádhernou sbírku pod titulem **Questions and Answers on Conversations with God**. Tato kniha je jedním z nejlepších zdrojů informací pro lidi, kteří chtějí uplatnit myšlenky **HSB** ve svém každodenním životě.

Věřím, že se všichni můžeme dovědět, co je skutečné bohatství. Doufám, že všichni budeme sdílet všechno, co máme a čím jsme. Víím, že někteří z nás to dělají. Kdysi jsme to dělali všichni. Uměli jsme žít beze strachu a bez touhy po moci nad druhými lidmi. Jestliže se to opět naučíme, můžeme změnit svůj život a celý svět.

Žehnej vám Bůh.

*Přes 7 000 stran knih, 160 hodin audia a 3000 obrázků (rok 2007)
o Vesmírných lidech, Andělech světla najdete na internetu:*

*More than 7 000 pages of book, 160 hours of audio and 3000 pictures (year 2007)
about Cosmic people, Angels of light you can find on the internet:*

www.vesmirni-lide.cz

www.vesmirnilide.cz

www.andele-svetla.cz

www.andelesvetla.cz

www.universe-people.cz

www.universe-people.com

www.cosmic-people.com

www.angels-light.org

www.angels-heaven.org

www.ashtar-sheran.org

www.himmels-engel.de

www.angeles-luz.es

www.angely-sveta.ru

www.anges-lumiere.eu

www.angelo-luce.it

www.anioly-nieba.pl

www.feny-angyalai.hu

(snadno získáte také v knihovnách a internetových kavárnách)

(easy to find in libraries and in internet cafés)

26.9.2007

IVO A. BENDA